د اسلام لومړنی خلیفه،

جلیل القدر صحابي،

ابوبکر صدیق رضي الله عنه

مبارک سیرت

د خپرولو شمیره: .... (۱)

Ketabton.com

لیکوال : حبل الله (المتین)

کال : ۱۳۹۸ لمریز

(c) ketabton.com: The Digital Library

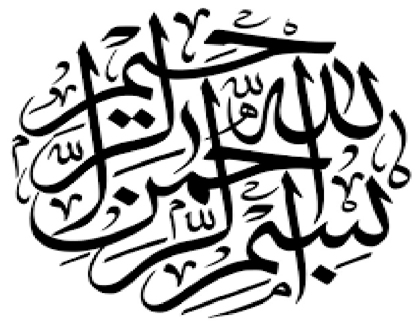

کتاب پېژندنه:

نوم : ------------- **د ابوبکر صدیق (رضي الله عنه) سیرت.**

لیکوال او راټولوونکی: ----- **حبل الله (المتین).**

ژباړن : ------------- **خپله لیکوال.**

ټایپ : ------------- **حبل الله (المتین)**

ډیزاین او PDF : -------- N. RASOOLI

کال: -------------- **۱۳۹۸ هجري لمریز**

د خپرولو شمیره: -------- **(۱)**

(c) ketabton.com: The Digital Library

فهرست

عنوان: .... صفحه
د حضرت ابوبکر صدیق رضي الله عنه د سیرت لمړئ برخه: .... (۱)
د حضرت ابوبکر صدیق رضي الله عنه اسلام: .... (۱)
د عبدالله بن عثمان یا ابوبکر رضي الله عنه د سیرت مبارک دوهمه برخه: .... (۲)
د أبوبکر الصدیق القاب: .... (۲)
اول لقب صدیق: .... (۲)
د ابوبکر رضي الله عنه دوهم لقب: .... (۳)
د أبوبکر الصدیق رضي الله عنه د سیرت مبارک دریمه برخه: .... (۴)
د ابوبکر رضي الله عنه دریم لقب عتیق دی: .... (۴)
د ابوبکر الصدیق رضي الله عنه د سیرت مبارک څلورمه برخه: .... (۵)
د ابوبکر رضي الله تجارت: .... (۵)
د ابوبکر صدیق رضي الله عنه د سیرت مبارک (۵) برخه: .... (۷)
ابوبکر الصدیق رضي الله عنه د سیرت مبارک شپږمه برخه: .... (۹)
د رسالت اولني قبلوونکې اوه کسان: .... (۹)
د ابوبکرالصدیق رضي الله عنه د سیرت مبارک (۷) برخه: .... (۱۱)
د أبوبکرالصدیق رضي الله عنه د سیرت مبارک (۸)برخه: .... (۱۲)
د أبوبکر بن ابو قحافۀ رضي الله عنهما د سیرت مبارک (۹) برخه: .... (۱۳)
د أبوبکر بن ابو قحافۀ رضي الله عنه د سیرت مبارک (۱۰) برخه: ....(۱۵)
د أبوبکر بن ابو قحافۀ رضي الله عنه د سیرت مبارک (۱۱) برخه: .... (۱۷)
د ابوبکر رضي الله عنه د سیرت مبارک (۱۲) برخه: ....(۱۹)
د أبوبکر رضي الله عنه د سیرت مبارک (۱۴) دیارلسمه برخه: ....(۲۰)
د ابوبکر رضي الله عنه د خلافت موضوع: ....(۲۰)
د أبوبکر رضي الله عنه د سیرت مبارک (۱۴) برخه: .... (۲۲)
د أبوبکر رضي الله عنه د سیرت مبارک پنځلسم برخه: .... (۲۲)
د ارتداد مهمه برخه: .... (۲۲)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ابوبکر صدیق رضي الله عنه د سیرت (۱) برخه.

د ابوبکر صدیق رضي الله عنه اسلام:

ابوبکر رضي الله عنه، اصلي نوم عبد الله، د پلار نوم ئي قحافه او د مور نوم ئي أم خیر ؤ.

ابوبکر رضي الله عنه له وړوکتوب څخه د رسول الله صلی الله علیه وسلم دوست ؤ؛ ډیر زیات غیرتمند، امانتدار، بهادر او رحم دله انسان وؤ، د تجارت کاروبار ئي کولو او نسب ئي هم د رسول الله صلی الله علیه وسلم سره څو پښته بعد یو ځای شوی دی، کله چې رسول الله صلی الله علیه وسلم په نبوت مبعوث شو نو اولنی دعوت ئي په نارینوؤ کې ابوبکر رضي الله عنه ته ورکړ، بې له تردیده ئي قبول کړ، او د اولني مسلمان اعزاز ئي حاصل کړ، کله چې د مسلمانانو تعداد ۳۹ تنو ته ورسید، نو ابوبکر رضي الله عنه رسول الله صلی الله علیه وسلم ته وفرمائل، چې غواړم خپل اسلام د خلکو مخ کې اعلان کړم، خو رسول الله صلی الله علیه وسلم منع کړ، چې څوک دې د دفاع طاقت نه لري تکلیف به درته ورسیږي، خو ابوبکر رضي الله عنه بیا بیا اسرار کولو، چې اخیر رسول الله صلی الله علیه وسلم ورته اجازه ورکړه او بیت الله شریف ته ئي تشریف یووړ او هلته ډیر زیات مشرکین ناست وه او ابوبکر رضي الله عنه ورته خطبه شروع کړه دا په اسلام کې اولنۍ خطبه وه، مشرکینو اول سر کې ورته ښه په غور غوږ نیولی ؤ، خو چې کله ابوبکر رضي الله عنه د اسلام را وړلو اعلان وکړ؛ نو عتبه ابن ربیعه چې د قریشو سردار ؤ د وهلو امر یې ورکړ؛ نو مشرکین لکه د کارغانو په شان ور باندې را ټول شول او ډیر زیات ئي وواهه تر څو چې بې هوښه شو نو هغوئ پریښود، دې وخت کې د ابوبکر رضي الله عنه قوم بنو تمیم خبر شول او هغوئ پورته کړ او خپل کور ته ئي ورسولو، کله چې د ده قوم د ده تشویش ناک حالت ولید او یقین ئي راغی چې د بچ کیدلو نه دی نو بیت الله شریف ته راغلل او اعلان ئي وکړ، که چیرې ابوبکر (رض) وفات شو مونږ به ئي بدله کې عتبة ابن ربیعه قتلوو (وژنو) څو وخته ئي همدا اعلان وکړ، خو چا جواب ورنه کړ، بیرته د ابوبکر رضي الله عنه کور ته راغلل چې د ده حالت وګوري، نو دې وخت کې ابوبکر رضي الله عنه لږ هوښ کې راغی نو اولنۍ پوښتنه ئي دا وه چې:

رسول الله صلی الله علیه وسلم څنګه دی؟

کله چې ئي قوم دا خبره وا وریده نو له ډیرې غصې پورته شول او ولاړل فقط دومره ئي د ده والدې ته وویل: ده ته د خوراک بندوبست وکړه، کله چې هغوئ ولاړل نو مور ئي ورته د خوړلو له پاره څه راوړل خو ده ئي له خوړلو انکار وکړ او مور ته ئي وویل: ما ته د رسول الله صلی الله علیه وسلم معلومات راوړه، مور ئي ورته وویل: زه څه خبره یم چې چیرې او څنګه دی؟ ابوبکر رضي الله عنه ورته وفرمائل: چې د عمر رضي الله عنه خور أم جمیل کره ورشه له هغې څخه پوښتنه وکړه، مور ئي د شپې أخیره برخه کې چې لارې او کوڅې له خلکو خالي شوې وې هلته ولاړله او ورته وئي وویل: ابوبکر رضي الله عنه د رسول الله صلی الله علیه وسلم معلومات غواړي، هغې ورته وویل: زه څه خبره یم چې هغه به چیرې او څنګه وي؟ خو که ماته اجازه وي زه به د ابوبکر رضي الله عنه لیدلو ته در سره ولاړه شم هغې دا خبره خوښه کړه او کور ته ئي له ځان سره را وستله، ابوبکر رضي الله عنه تر ې د رسول الله صلی الله علیه وسلم پوښتنه وکړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

أم جمیل ئې د مور طرف ته په سر اشاره وکړه چې مور دې أوري هغه مسلمانه نه ده ! ابوبکر رضي الله عنه ورته وویل: له هغې مه ډاریږه نو أم جمیل ورته وفرمائل: هغه د أرقم په کور کې له نورو مسلمانانو سره دی ! نو ابوبکر رضي الله عنه قسم وکړ، چې تر هغې به هیڅ خوراک څښاک ونه کړم چې لیدلی مې نه وي، نو د ابوبکر رضي الله عنه مور بلې شپې ته انتظار وکړ، تر څو لارې او کوڅې له خلکو خالي شوې، نو ابوبکر رضي الله عنه ئې له لاسه ونیو او د أرقم رضي الله عنه کور ته ئې بوتلو، نو سمدستي ئې رسول الله صلی الله علیه وسلم غیږ کې ونیولو او دواړو ډیر زیات وژړل او ور سره ټولو نارینه او زنانه صحابو هم وژړل، نو له دې وروسته ابوبکر رضي الله عنه رسول الله صلی الله علیه وسلم ته وفرمایل:

یا رسول الله صلی الله علیه وسلم زما مور شریفې ته دعا وکړه چې مسلمانه شي !

نو رسول الله صلی الله علیه وسلم اول دعا وکړه بیا ئې دعوت ورکړ، چې هغې دعوت قبول کړ او مسلمانه شوه.

◊◊◊◊◊

د عبدالله بن عثمان یا ابوبکر صدیق رضي الله عنه د سیرت مبارک (۲) برخه.

د أبوبکر الصدیق القاب.

اول لقب صدیق، کل چې رسول الله صلی الله علیه وسلم، معراج نه بیرته تشریف راوړ او خلکو ته ئې اظهار وکړ، بعضې کسان ابوبکر رضي الله عنه ته ورغلل چې ستاسې ملګری خو وائې چې زه اسمانونو ته ختلی وم، عجیبه نه ده یوه شپه کې تلل او راتلل؟

نو ابوبکر رضي الله عنه ورته وفرمایل: که هغه داسې ویلي وي زه یې تصدیق کوم چې رښتیا دي، نو له دې وروسته په صدیق مشهور شو بله وجه یې داده.

☜ انس رضي الله عنه فرمائي: چې رسول الله صلی الله علیه وسلم د صحابؤ (رضي الله عنهم) سره احد غره ته وختلو ابوبکر رضي الله عنه، عثمان رضي الله عنه او عمر رضي الله عنه ور سره وو، غر په خوځیدو (ښوریدو) شو.

رسول الله صلی الله علیه وسلم ورته وفرمایل، ودریږه تا باندې نبي صلی الله علیه وسلم، صدیق رضي الله عنه او شهیدان ولاړ دي یعنې دغه درې واړه یې یاد کړل.

د دې لقب بل دلیل.

☜ عبدالله ابن عمر رضي الله عنه فرمایې، چې موږ د یرموک غزوه وګټله نو مونږ هلته دا اهل کتابو کتابونه وموندل چې هغه کې یې د اخیري نبي صلی الله علیه وسلم سره د هغه ملګري نوم صدیق لیکلی ؤ.

د صدیق د نوم عموما بل فضیلت.

په قرآن کریم کې نبیانو پسې صدیقین ذکر شوي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ابوبکر رضي الله عنه دوهم لقب.

صاحب: یعنې ملګری

د سورت التوبة ۴۰ آیات کې الله جل جلاله ورته صاحب ذکر کړی دی.

دا لقب به رسول الله صلی الله علیهه وسلم هم ډیر ذکر کولو.

☜ طلحه بن عمر رضي الله عنه فرمايي: چې مونږ رسول الله صلی الله علیه وسلم ته خوراک د نشتوالي شکایت وکړ !

نو رسول الله صلی الله علیه وسلم راته وفرمایل: په ما او ملګري مې تقریبا اتلس ورځې داسې راغلي چې غیر د تورشې میوې څخه بل خوراک مو نه دی موندلی.

د صاحب یعنې ملګري د لقب بل دلیل.

ابوهریره رضي الله عنه فرمايي: چې یو وار د ابوبکر رضي الله عنه او عمر رضي الله عنه تر منځ لفظي شخړه راغله او ابوبکر رضي الله عنه ورته کومه خبره وکړه خو بیا پښېمانه شو او معافي یې ترې وغوښته خو عمر رضي الله عنه ورته وویل، نه دی معاف کوم نو مونږ رسول الله صلی الله علیه وسلم سره ناست وؤ

چې ابوبکر رضي الله عنه لنګ تر پنډیو را پورته کړ او په منډه را روان دی.

نو رسول الله صلی الله علیه وسلم وفرمائل: ستاسې ملګري چا سره شخړه کړې ده.

نو چې کله را ورسید ویې ویل:

یارسول الله صلی الله علیه وسلم ما سره عمر رضي الله عنه لفظي شخړه وکړه بیا ما ترې معافي وغوښته خو هغه معاف نه کړم، نو رسول الله صلی الله علیه وسلم ورته وفرمایل، الله جل جلاله دې معاف کړه، دې وخت کې عمر رضي الله عنه پښېمانه شو او د معافۍ غوښتلو له پاره د ابوبکر رضي الله عنه کور ته ورغې هغوی ورته وویل: هغه رسول الله صلی الله علیه وسلم سره دی، نو په منډه راغی ، نو کله چې رسول الله صلی الله علیه وسلم ولید مخ مبارک یې له غصې لکه انار سور شو.

کله چې عمر رضي الله عنه را ورسید ، نو د رسول الله صلی الله علیه وسلم مخې ته یې ګونډې ولګولې او ویې ویل:

یارسول الله قسم په خدای جل جلاله زه په غلطه وم، نو رسول الله صلی الله علیه وسلم دوه واري وویل: تاسو زما ملګری ولی خفه کوئ تاسې زه شړلم ده ځای را کړ ، تاسې وهلم، ده مې دفاع کوله، تاسې ولې ترې نه غلي کیږئ؟

بیا رسول الله صلی الله علیه وسلم دواړه سره پخلا کړل.

له دې نه د ابوبکر رضي الله عنه د دوه القابو ثبوت او لوړ مقام ثابت شو ، بل د یو بل د معاف کولو له پاره ترغیب دی که بل هم په غلطه وي معافي ترې وغواړي.

د ابوبکر رضي الله عنه د حبشې د سفر په نیت وتل او نورې مهمې زړه را ښکونکې پېښې هم راتلونکې دي•.

◊◊◊◊◊

• سیرت ابن هشام جلد اول باب خلفاءالراشدین

(c) ketabton.com: The Digital Library

د أبوبکرصدیق رضي الله عنه د سیرت مبارک (۳) برخه.

د ابوبکر صدیق رضي الله عنه دریم لقب عتیق دی.

د ابوبکر رضي الله عنه یو نوم د جاهلیت په زمانه کې هم عتیق ؤ خلکو به د ده د ډیرو خوبیانو په وجه ورته دا نوم اخست، هغوی ترې دا معنی اخیسته چې مخ یې د شرم او عار نه په آمان دی، خو بیا په اسلام کې هم ورته همدا نوم آخستل کیده.

☜ د عبدالله ابن زبیر رضي الله عنه نه روایت دی: چې رسول الله صلی الله علیه وسلم به ورته عتیق وایه.

☜ د عایشې رضي الله عنها نه روایت دی: چې رسول الله صلی الله علیه وسلم د صحابو سره زما د کور په انګړ کې ناست ؤ او زه د دننه وم زما پلار تشریف راوړ، کله چې را ښکاره شو؛ نو رسول الله صلی الله علیه وسلم وفرمایل: که تاسې غواړئ دا سې نفر وګورئ چې د دوزخ نه ازاد وي، نو ابوبکر رضي الله عنه دی، د عتیق کلمه یې ورته واخسته.

☜ حبیشه رضي الله عنه فرمايي: چې رسول الله صلی الله علیه وسلم به ابوبکر رضي الله عنه ته ویل: چې د عتیق او صدیق نوم الله جل جلاله درته غوره کړی دی.

کله چې ابوبکر رضي الله عنه د کفارو د وهلو نه لږ روغ شو بیا به بیت الله شریف ته تللو او هلته به یې عبادت کولو، خو د ده د تلاوت او لمونځ کې دومره خوږوالی ؤ او ژړل به یې چې د مشرکینو نارینه او ښځې به ورته ودریدل او فکر به ورته وړي وو، چې دا دین حقیقي دین دی، خو د مشرانو له ویرې به چپ وو، خو مشرکینو به ځوانانو ته ویل: چې مه یې پریږدئ چې عبادت وکړي نو هماغه ؤ چې ابوبکر رضي الله عنه رسول الله صلی الله علیه وسلم ته وویل: زه له دی وطن بل ځای ته ځم دلته له عبادت خوندونه نه شم اخستی او رسول الله صلی الله علیه وسلم ورته حبشې ته د تللو اجازه ورکړه، نو په همدی نیت له کوره ووتلو، لاره کې یو قوم باندې تیریده چې (برک غماد) علاقه وه د هغه قوم مشر ابن الدغنة ورته په مخه ورغی، او از یې ور باندې وکړ: ابوبکر (رضي الله عنه) چیرته پخیر؟
ابوبکر رضي الله عنه ورته په غمجن اواز باندی وویل: خپل قوم له مکې را وشړلم.

ابن الدغنة وویل: ستا قوم هغه څوک را شړي چې د غریب سره مرسته کوي؟
کونډې او یتیمان پالي، مظلوم له ظالم ژغوري، درواغ نه وايې، د ښه نسب خاوند دی، نه دا نه شي کیدای راځه بیرته واپس شه زه امن در کوم او له لاس یې ونیویلو، بیرته مکې ته راغلل لومړی ابن الدغنة بیت الله شریف کې اعلان وکړ: چې ما ابوبکر رضي الله عنه په امن کړی، بیا د مکې د سرسختو مشرکینو په کورونو وګرځیدو، ټول یې خبر کړل چې که هر چا ابوبکر رضي الله عنه ته نقصان ورسولو خیر یې نشته، ټولو د هغه خبره ومنله خو یو شرط یې کیښود چې حرم شریف کې به عبادت نه کوي کور کې به خپل لمونځ او تلاوت کوي، نو ابن الدغنة ابوبکر رضي الله عنه ته وویل، همداسې وکړه نو ابوبکر رضي الله عنه د خپل کور په ساحه کې وړوکی مسجد ځان ته جوړ کړ، هلته به یې عبادت کولو، خو دومره ښکلي اواز باندې به یې تلاوت کولو چې ډیر مشرکین به یې لیدو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ودریدل او ویل به یې: والله چې دغه دین حق دی؛ خو له ویرې یې اظهار نه شو کولای، اخیر مشرکینو ته دا کار سخت تمام شو چې که همدا سې ډلې ډلې خلک د ده تلاوت اوریدو ته ودریږي؛ نو شاید ټول اسلام قبول کړي، نو ابن الدغنة ته ورغلل چې ته ورته ووایه چې یو چیرې پټ ځای کې عبادت وکړي نژدې ده چې د ټولې مکې خلک خراب کړي زمونږ خلکو خپل کارونه پریښي دي د ده لیدلو ته ولاړ وي، نو ابن الدغنة راغی ورته یې وویل: یا ابوبکره (رضي الله عنه) یا خو ته خپل عبادت چیرته پټ کوه یا زه درنه خپل امن بیرته اخلم چې دوی هر کار در سره وکړ، نو کوي به یې.

ابوبکر رضي الله عنه ورته وفرمایل، ته دی خپل امن بیرته واخله زه فقط د خپل رب جل جلاله نه امن غواړم زه عبادت نه شم پریښودای، نو هغه ترې خپل امن بیرته وخست او ابوبکر رضي الله عنه بیا تکلیفونه ګالل په ځان ومنل.

ابوبکر رضي الله عنه فرمایي: ما جاهلیت کې هم شراب نه دي چښلي، د بتانو عبادت مې نه دی کړی، زنا، سود او دوکه مې نه ده کړې، درواغ مې نه دي ویلي.

فرمایي: چې یوه ورځ د جاهلیت په وخت کې پلار راته وویل: چې فلاني بتخانې ته مې ورسوه، هغه رونډ ؤ ما ډیرې بهانې ورته وکړې؛ خو هغه مجبور کړم کله چې مې بوتلو نو هغه په خپل کار مشغول شو زه یو غټ بت ته ورغلم ورته مې وویل، وږی یم د خوراک له پاره کوم څه راکړه خو جواب یې را نه کړ، بیا مې ترې جامې وغوښتلې چې جواب یې را نه کړ، نو یوه غټه تیږه (ډبره) باندې مې په دې مخ وویشتلو او بل (پړ) مخ را پریوتلو، نو فرمایي ما چې د شام د تجارت سفر کې کوم خوب لیدلی ؤ ډیر په بې صبرۍ سره د هغه ربنتیا کیدو ته په تمه وم.

د شام سفر او د اسې نورې زړه راښکونکې پیښې مه هیروئ.

◊◊◊◊◊

د ابوبکر صدیق رضي الله عنه د سیرت مبارک (۴) برخه.

د ابوبکر صدیق رضي الله تجارت

☜ ابوبکر رضي الله عنه د اسلام نه وړاندې هم تجارت کولو د بعثت په کال د تجارت له پاره شام ته تللي وو، هلته یې خوب ولید، چې سپوږمۍ له خپل ځایه را روانه شوه او ټوټه ټوټه شوه او د مکې والا په کورونو باندې را پریوته او ټوټې یې بیرته سره یو ځای شوې او بیرته خپل مکان ته ولاړه، خو یوه برخه چې د ده په کور را پریوتې وه پاته شوه نو د خوبه را پورته شو او زیات تشویش کې شو، چې کومه پیښه نه وي شوې او زما کور ته کوم نقصان ونه رسیږي، همدې حالت کې هغه راهب یا د یهودو عالم ور په یاد شو چې هلته ؤ په بیړه هغه ته ورغی او خوب یې ورته تیر کړ، د خوب په اوریدلو سره د راهب مخ باندې د زیاتې خوشحالۍ اثرات را ښکاره شول او ورته یې وویل: ته له کوم ځایه راغلی یې؟

ابوبکر رضي الله عنه ورته وویل: له مکې څخه!

راهب په نسب څوک یې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ابوبکر رضي الله عنه وویل: بنو عبد مناف !

راهب په قوم څوک یې؟

ابوبکر رضي الله عنه قریش !

راهب ورته وویل: تاسو کې اخیري رسول صلی الله علیه وسلم، همدا اوس مبعوث کیدونکی دی او هغه سپوږمۍ همدا ده او ته به یې وزیر یې پام کوه د هغه ملګرتیا کې سستي ونه کړې !

کومه ټکره چې ستا کور کې پاتې شوې ده، هغه اسلام دی، پس له دې ابوبکر رضي الله عنه خپل سفر را لنډ کړ او په ډیره ناقرارئ را روان شو او دی (رضي الله عنه) سوچونو (فکرونو) اخستی وو، دا نبي صلی الله علیه وسلم به څوک وي؟ کوم سردار به وي؟

نه نه سردار یا قومي مشر نه شي کیدای، هغوئ خو د بتانو عبادت کوي، سلګونه کلونه یې یو تر بل دښمنئ تازه ساتلې، دا سې خلک د الله جل جلاله رسول نه شي کیدای هغوئ خو لورګانې (لوڼې) ژوندئ ښخوي، مالدار یې په غریب ظلمونه کوي، درواغ وایې شراب خواره دي، نه نه دا سې خلک نبي صلی الله علیه وسلم کیدای نه شي بیا یې فکر وکړ، چې په ځوانانو کې به نبي پیدا شي؟

خو ځوانانو کې به دا سې وړ شخص کوم یو وي؟

همدې فکرونو کې د مکې اطرافو ته را ورسید او دا سې یې محسوس کړل چې ضرور کومه پیښه شوې ده، ایا کوم مشر به مړ شوی وي؟ ټول خلک پریشانه ښکاري یا ربه خیر کړې، تر ټولو لومړی ابوجهل ملعون مخ ته ورمنډه کړه ورته یې وویل: عتیقة خبر نه یې؟

ابوبکر رضي الله عنه له څه شي نه؟

ابوجهل ! هغه ستا د وړوکوالي یتیم ملګري، خو نوې نوې خبرې شروع کړې،

ابوبکر رضي الله عنه کوم یو یادوې؟ ژر کوه خبره خلاصوه:

ابوجهل ملعون هغه د عبدالله زوی یادوم !

یو دم د ابوبکر رضي الله عنه هغه خوب را یاد شو.

ابوبکر رضي الله عنه وایه څه یې ویلي دي؟ ابوجهل ! هغه وایې ماته جبرائیل (ع) وحې راوړې زه تاسو ته نبي صلی الله علیه وسلم را لیږل شوی یم:

ابوبکر رضي الله عنه نو تا له هغه شخه په دې څلویښتو کلونو کې کوم درواغ خبره اوریدلې؟

ایا مونږ کې په آمین مشهور نه دی؟

ابوجهل: هو آمین خو دی خو دا سې نا اشنا خبرې کوي وایې د بتانو عبادت پریږدئ نو مونږ دا کار کولای شو؟

ابوبکر رضي الله عنه ښه مخه مې پریږده چې کور ته ولاړ شم.

ابوجهل: نو ته پکې څه وایې؟

ابوبکر رضي الله عنه: پریږده چې کور ته ولاړ شم•.

•حکایة الصحابة جلد اول، سیرت ابن هشام جلد دوهم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ابوبکر صدیق رضي الله عنه د سیرت مبارک (۵) برخه.

ابوبکر رضي الله عنه چې کله له ابوجهل څخه رخصت شو نو خپله سورلۍ یې په ډېره تیزۍ سره خپل کور طرف ته روانه کړه د مکې ماشومانو مخکې ترینه منډې کړې او وړوکې عائشه رضي الله عنها او پیغله اسماء رضي الله عنها یې د پلار په راتګ خبرې کړې هغوئ دواړه ورته استقبال ته راوتلې وې، له خوشحالۍ په جامو کې نه ځایدې.

دې وخت کې ابوبکر رضي الله عنه ورته را ورسید، دواړه یې ښکل کړې او کور ته دننه شو، اسماء رضي الله عنها د سورلۍ مهار ونیولو، چې سامان ترې را کښته کړي او کوچنۍ عائشې رضي الله عنها چغې کړلې بابا بابا ته ته خبر یې؟

ابوبکر رضي الله عنه: له کوم شي لور جانې؟

عائشه رضي الله عنها هغه ستا ملګری یادوم! هغه آمین (یعنې امانتدار او رېښتونی) یادوم.

ابوبکر رضي الله عنه هو هو لورې زه خبر یم: ښه نو ته چا خبر کړلې؟

ابوبکر رضي الله عنه: هغه ابوجهل لعنتي خبر کړی یم.

دې وخت کې یې کورودانه (میرمن) ورته راغله سترې مه شې یې ورسره وکړه او سمدستي د والدینو طرف ته ورغی پلار یې نابینا ؤ د دواړو سره یې سترې مه شې وکړه او اسماء رضي الله عنها ته یې اواز وکړ، لورې ماته پاکې جامې او اوبه ژر تیارې کړه چې ولامبم یو چیرې روان یم بیړه (تلوار) مې دی.

اسماء رضي الله عنها: ښه پلاره دا دی اوس یې راوړم لږ صبر وکړه، بي بي أم رومان رضي الله عنها ورته وویل: ولې خیر خو دی؟ اوس راغلې لږ دمه شه، څه وخوره ولاړ به شې.

ابوبکر رضي الله عنه: نه نه زه خوراک نه کوم بیړه (تلوار) مې دی کومه خبره نه شته. هغه د بني هاشم اولاد ته ورځم چې آمین (محمد صلی الله علیه وسلم) وګورم اندیښنه مې ده، دې وخت کې اسماء رضي الله عنها اوبه او جامې راوړلې غسل یې وکړ او د کوره په تیزۍ سره راووتلو او د رسول الله صلی الله علیه وسلم کور ته ورغی، یو خوا ته ودرېدی اواز یې وکړ، ای د بنو هاشم خاندانه محمد صلی الله علیه وسلم کور کې شته؟

رسول الله صلی الله علیه وسلم، چې ډیر خپه او پریشانه کور کې ناست ؤ ځکه د خپل کور فقط یو څو تنو نه، ماسوا چا یې دعوت نه ؤ منلی، نو د ابوبکر رضي الله عنه اواز باندې یې مخ لکه د ګلابو وغوړید، خپل غلام زید رضي الله عنه ته یې وویل: ماته د عتیق یعنې ابوبکر رضي الله عنه اواز ښکاري ورشه که ابوبکر رضي الله عنه وي دننه یې راوله.

زید رضي الله عنه چې کله ابوبکر رضي الله عنه را دننه کړ او رسول الله صلی الله علیه وسلم د هغه نوراني مخ یې مسکی ولیدی خوشحالي یې نوره هم زیاته شوه سترې مه شې یې ور سره وکړه او ابوبکر رضي الله عنه مخامخ ورته کښیناست او ورته ویې وویل: تر ټولو اول راته ستا د بعثت خبره وکړه چې ډیره مې ورته تلوسه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رسول الله صلی الله علیه و سلم ورته قصه دا سې شروع کړه:

☜ چې زه به له خلکو پټ د غه مخامخ غره کې غار حراء ته تلم او هلته به مې عبادت کولو، خو دا وار مې چې عبادت شروع کړ، یوه ملائکه راته راغله او ماته یې وویل: ته الله جل جلاله خپل امت ته نبي را لیږلی یې ورشه هغوئ توحید ته راوبله او ماته یې وویل: چې ولولـه ما ورته وویل: زه خو لوستل نه شم کولای امي یم، نو هغه زه غیږ کې ونیولم او بیا ئې راته وویل: چې ولوله دا وار یې راته سورت العلق تلاوت کړ، ما هم ولوست؛ بیا هغه را څخه ولاړه، زه کور ته راغلم ډار شوی وم خدیجې رضي الله عنها ته مې وویل: پټ مې کړه یخني مې کیږي او پوره قصه مې ورته وکړه. هغې تسلي راکړه او ورقه بن نوفل عالم ته ورغله هغه یې تره وه، هغه نه یې پوښتنه وکړه: هغه ورته ویلي وو، دا هم هغه ناموس یا ملائکه ده چې نورو انبیاؤ ته ورتلله او ورته ویلي یې وو، چې ستا خاوند نبي شوی دی خو کاش چې زما طاقت وای چې کومک مې ور سره کړی وای.

نو ابوبکر رضي الله عنه فرمایي: کله چې مې د غه خبرې واوریدلې سمد ستي مې د شهادت کلمه وویله او ور پورته شوم د ده مبارک مخ، تندی او سترګی مې ښکل کړې او کلک مې غیږ کې ونیولو، بیا مې لاس باندې ور سره د کلکې همکارئ بیعت وکړ او له دې وروسته ما خپل خوب او شام د راهب تعبیر ورته وو ایه چې ډیر زیات ور باندې خوشحاله شو.

نو له دې وروسته رسول الله صلی الله علیه وسلم په ښکاره بیت الله شریف کې لمونځ کولو اراده وکړه.

☜ عمر ابن العاص رضي الله عنه فرمایي: چې ما د ابوبکر رضي الله عنه بهادري او همت هغه وخت ولید، چې رسول الله صلی الله علیه وسلم بیت الله شریف کې په لمونځ ودرید او د مشرکینو سرسخت مشر عقبة ابن معیط راغی او د رسول الله صلی الله علیه وسلم غاړه مبارکه کې یې څادر واچولو او په ډیره سختئ یې را کش کړ، هیڅ د مشرکینو له ویرې همت نه شو کولای چې ترې خلاص یې کړي، خو ابوبکر رضي الله عنه په منډه ورغی او د عقبة ابن معیط ګردن ته یې لاس واچولو او دومره سخت تیک یې ورکړ، چې رسول الله صلی الله علیه وسلم یې ترې خلاص کړ او د مسلمانانو په بې وسئ یې په چغو چغو ژړل او داسې یې ویل:

ای ظالمانو محمد صلی الله علیه وسلم، کومه ګناه کړې ده؟ چې تاسې دومره ظلم ور باندې کوئ دا خو تاسو له دروا غو، دوکې، شرک او ظلم څخه منع کوي تاسو چې ژوندئ لورګاني (لوڼې) په مځکه کې ښخوئ له هغه مو منع کوي، دا خو تاسو نه مشرتوب، مال او دولت نه غواړي، ستاسې د لورګانو (لوڼو) نکاح ته په تمع نه دی، دا خو تاسې د جهالت نه روښنایې ته راولي، تاسو ته وایې چې یو له بله هغه د سلګونو کلونو دښمنئ ختمې کړئ، د بتانو عبادت پریږدئ چې نه خیر درته رسولای شي او نه شر، نو له دې وروسته یې رسول الله صلی الله علیه وسلم کور ته راوست.

☜ عمر ابن العاص رضي الله عنه فرمایي: زما تر ټولو بده خاطره همدا ده چې ما رسول الله صلی الله علیه وسلم د بچ کیدلو کوښښ ونه کړای شو.

راتلونکې کې د ابوبکر رضي الله عنه د بلال رضي الله عنه ازادول او نور په زړه پورې حالات را سره اوسئ.

◊◊◊◊◊

(c) ketabton.com: The Digital Library

ابوبکر صدیق رضي الله عنه د سیرت مبارک (۶) برخه.

د رسالت اولني قبلوونکې اوه کسان:

① ابوبکر رضي الله عنه
② عمار رضي الله عنه
③ مور يې سمية رضي الله عنها
④ پلار يې ياسر رضي الله عنه
⑤ صهيب رضي الله عنه
⑥ بلال رضي الله عنه
⑦ او مقداد رضي الله عنه

ابوبکر رضي الله عنه فرمايي: زما قوم زه لږ له تکليفونو څخه منع کولم او رسول الله صلى الله عليه وسلم، خپل تره ابو طالب ترينه دفاع کوله، خو د دغه نورو مدافعين او خپلوان نه وه، نو ځکه يې ډير زيات تکليفونه گالل کله چې بلال رضي الله عنه مسلمان شو، نو بلال رضي الله عنه د سرسخته کافر مشر امية ابن خلف غلام ؤ هغه به تري جامې وکښلې او بربنډه (لڅ) به په شا په سرو شگو کې واچولو او غټې غټې تيږې (ډبرې) به يې ور باندې کيښودلې، لاسونه به يې شا ته ورتړلي وو او ماشومانو ته به يې ويل، له پاسه ورباندې گرځئ او ورته ويل به يې، چې ووايه خدايان مې لات، منات، او عزي دي، خو بلا رضي الله عنه به اَحَدْ اَحَدْ چغې وهلې بيا به يې هلکانو ته وويل: چې غاړه کې پړی ورته واچوئ او د مکې لارو کې يې راوگرځوئ، تر هغه چې له توحيده انکاري شي او همداسې به ورسره کيدل، خو بلال رضي الله عنه به اَحَدْ اَحَدْ چغې وهلې،

آخير رسول الله ﷺ ابوبکر رضي الله عنه ته وويل: چې بلال رضي الله عنه ډير په تکليف کې دی له دې مشرکينو خلاصول غواړي.

نو ابوبکر رضي الله عنه پوه شو چې د رسول الله ﷺ مطلب د هغه ازادول دي، نو کور ته ولاړ او کور کې يې يو رطل چې د کيلو نه لږ کم دی سره زر را واخستل او امية ابن خلف ته ورغی او ورته يې و ويل: ته دا مسکين ولې په غذابوې؟ زه يې بدل کې که هر شی غواړې در کوم:

زما سره يو تور غلام دی چې د بلال رضي الله عنه نه تکړه او صحتمند دی او هغه هم ستا په دين دی هغه به در کړم که اشرفۍ غواړې، اشرفۍ به در کړم هغوئ ومنله.

يو روايت کې دي، چې غلام يې ورکړ، بل روايت دی، چې اشرفۍ يې ورکړې، بل روايت دی، چې دواړه يې ورکړل او بلال رضي الله عنه يې ازاد کړ.

کله چې هغه کافر نه بلال رضي الله عنه ازاد شو؛ نو ابوبکر رضي الله عنه ته يې وويل: زما دې په لات، منات او عزي قسم وي که تا زما نه بلال رضي الله عنه د يوې قجورې دانه باندې غوښتی وای ما به در کړی وای، نو ابوبکر رضي الله عنه ورته وويل، زما دې په خپل رب ﷻ باندې قسم وي: که تا زما ټوله شتمنئ باندې را کولای هم ما به درنه آخستی، تا ته د ده قيمت څه معلوم دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ابــوبکر رضــي الله عنــه چــې کلــه بــلال رضــي الله عنــه ازاد کــړ؛ نــو بــلال رضــي الله عنــه بيــا لــه رســول الله ﷺ څخــه نــه جــدا کيــده، چــې څــومره غزاګــانې شــوې دي بــلال رضــي الله عنــه ټولــو کــې د يــو بهــادر ســپاهي پــه شــان خپلــه تــوره چلولــه؛ خــو د خونــد وخــت د بــدر غــزا وه، چــې اميــة ابــن خلــف زخمــي پــروت ؤ او بــلال رضــي الله عنه يې په سينه ناست ؤ او ورته ويل به يې:

☜ تــا چــې ماتــه ويــل: خــدای ﷻ تــه دې ووايــه چــې تــا را څخــه خــلاص کــړي اوس دې تــه هغــه لات او منــات را وغواړه چې تا بچ کړي.

رسول الله ﷺ فرمايي: چې دنيا کې څلور سيدان دي،

- اول زه د عربو،
- دوهم بلال رضي الله عنه د حبشو،
- دريم صهيب رومي رضي الله عنه د روم د خلکو،
- څلورم سلمان فارسي رضي الله عنه د فارسيانو.

کلــه چــې د مســلمانانو تعــداد ۳۸ يــا ۳۹ تــه ورســيد، نــو رســول الله ﷺ خپــل کــور کــې اول وار پــه جماعــت لمــونځ وکــړ، چــې بــلال رضــي الله عنــه هــم ور ســره ؤ، نــو بــلال رضــي الله عنــه د رســول الله ﷺ اولنــی مــؤذن هــم دی، پــاک خــدای ﷻ ډيــر ښــکلی زړه، راښــکونکی اواز ور کــړی ؤ او بــلال رضــي الله عنــه کلــه هــم تهجــد نــه قضــاء کــول، چــې کلــه بــه مســجد تــه را روان ؤ رســول الله ﷺ بــه يــې د پښــو اواز پيژنــدو، کلــه چــې رســول الله ﷺ معــراج تــه ولاړ، نــو هلتــه يــې هــم د جنتونــو دروازه کــې د بــلال رضــي الله عنــه د پښــو اوازوا وريــد، کلــه چــې لــه معــراج څخــه بيرتــه را وګرځيــده، نــو بــلال رضــي الله عنــه نــه يــې پوښــتنه وکــړه چــې تــه ماتــه ووايــه چــې تــه کــوم داســې غــوره کــار کــوې چــې مــا ســتا د پښــو آواز د جنــت دروازه کــې وا وريــد؟ بــلال رضــي الله عنــه ورتــه وويــل: نــور نــه پــوهيږم؛ خــو چــې کلــه هــم اودس مــات کــړم بيــا نــوی اودس کــوم، بــې اودســه نــه ګــرځم او بيــا لــه اوداســه وروســته خامخــا دوه رکعتــه تحيــة الوضــوء لمــونځ کــوم، نــو رســول الله ﷺ ورتــه وويل: بس همدا سبب دی چې ته د دومره لوړې درجې خاوند شوی يې.

بــلال رضــي الله عنــه د عمــر رضــي الله عنــه د خلافــت تــر وختــه مکــه کــې ؤ بيــا عمــر رضــي الله عنــه ورتــه اجــازه ور کــړه، شــام تــه ولاړ او هلتــه يــې ډيــر فتوحــات نصــيب شــول، هــم هلتــه شــهيد شــو او هــم هلتــه دفــن شــوی دی.

را تلــونکې برخــه کــې د ابــوبکر رضــي الله عنــه د پــلار ابــو قحافــه رضــي الله عنــه مســلمان کيــدل او د ابــوبکر رضي الله عنه نور فضائل را سره اوسئ

◊◊◊◊◊

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ابوبکر صدیق رضي الله عنه د سیرت مبارک (۷) برخه.

د ابوبکر رضي الله عنه بهتري او لوړې درجې دا دي، چې تر ټولو لومړی مسلمانیدل، تر ټولو به د رسول الله ﷺ په امتیانو کې اول جنت ته ننوځي.
رسول الله ﷺ فرمايي: تر ټولو لومړی به زما په امتیانو کې ابوبکر رضي الله عنه جنت ته ننوځي.

او د عشره مبشره یعنې هغه لس تنه صحابه چې د جنت خوشخبري ورکول شوې ده هغوئ کې يې لومړی نوم ذکر شوی دی.

ابوبکر رضي الله عنه په رسول الله ﷺ دومره مئين ؤ چې د هیچا پرواه يې نه کوله، يوه ورځ يې والد ابو قحافه چې لا مسلمان شوی نه ؤ د رسول الله ﷺ په باره کې لږ نامناسب الفاظ استعمال کړل، چې دا يې ديکه يې ورکړه، چې وغورځيد، بيا يې رسول الله ﷺ ته دا خبره ذکر کړه چې رسول الله ﷺ ور باندې خفه شو، چې ولې دې دا سې کار کړی دی؟ د ابوبکر رضي الله عنه مشر زوی عبد الرحمن رضي الله عنه فرمايي، چې ما خپل پلار ابوبکر رضي الله عنه ته وويل، چې زه لا مسلمان شوی نه وم او د مکې مشرکينو سره د رسول الله ﷺ مقابلې ته راغلی وم، چې ته د بدر غزا کې زما توري ته برابر شوی وې؛ خو د پلاروالي احترام مې وکړ، ومې نه وهلې نو؛ زما والد ابوبکر رضي الله عنه راته وويل: زما دې په رب ﷻ قسم وي که ته ماته په نظر راغلی وای چې د کافرانو له لوري جنګيږې ما به له تانه سر پرې کړی وای زه د اسلام په باره کې د هیچا پروا نه کوم.

- عمر رضي الله عنه فرمايي: چې يوازې ابوبکر رضي الله عنه زما د ټول خاندان نه غوره دی.
- عمر ابن العاص رضي الله عنه فرمايي: چې ما د رسول الله صلی الله علیه وسلم څخه پوښتنه وکړه، څوک ډير در باندې ګران دی؟

نو رسول الله ﷺ وويل: عائشه رضي الله عنها ! ما وويل: نه نارينه يادوم ! نو راته ويې فرمايل: د هغې پلار ابوبکر رضي الله عنه.

ابو هريره رضي الله عنه فرمايي: چې رسول الله ﷺ د صحابه کرامو څخه پوښتنه وکړه: چې چا نن روژه نيولې ده ؟ ابوبکر رضي الله عنه وويل: ما ! بيا يې وفرمايل: چې چا نن جنازه کړې ده؟ ابوبکر رضي الله عنه وويل: ما ! بيا يې وفرمائل: چې چا نن مسکين ته خوراک ورکړی دی؟ ابوبکر رضي الله عنه وويل: ما ! بيا يې وويل: چې چا نن د مريض پوښتنه کړې ده؟ ابوبکر رضي الله عنه وويل: چې ما ! نو رسول الله ﷺ وفرمايل: چې چا ته دغه خوبياني جمع شي هغه جنتي دی !

- عمر رضي الله عنه فرمايي: ما د ابوبکر رضي الله عنه د خلافت په وخت کې وغوښتل چې د شپې د خلکو تکاليف معلوم کړم بيا خليفه پرې خبر کړم؛ نو د شپې راووتلم يوه نابينا بوډۍ زنانه وه د هغې کوم خپلوان نه وه؛ نو ګاونډيانو به يې خدمت کولو، نو زه د هغې کور ته ورغلم ګورم چې هر کار په بهترينه طريقه شوی دی او هغې ته خواړه هم پاخه شوي وو او ورکول شوي وو، نو بله شپه لږ وختي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورغلم خو بیا هم د هغې خدمت چا کړی ؤ، اخیر مې فیصله وکړه چې دغه کس معلوم کړم، نو ډیر وختي د هغې د کور سره نـژدې پټ شوم کله چې د شپې د خلکو تګ را تګ ختم شو نو ګورم چې خلیفه ابوبکر رضي الله عنه راغی او د هغې په خدمت لګیا شو، نو ما وویل: عمره ! ته به کله هم د ده درجې ته ونه رسیږې، بیا عمر رضي الله عنه فرمایي: چې یو وار رسول الله ﷺ د صدقاتو غوښتنه وکړه: د یوې غزا له پاره تیاري کیدله، نو زړه کې مې وویل: چې نن به خامخا د ابوبکر رضي الله عنه نه وړاندې کیږم او خپله نیمه شتمني مې راوړله؛ خوهلته ابوبکر رضي الله عنه ټوله شتمني راوړې وه؛ نو رسول الله ﷺ ترې پوښتنه وکړه چې کور کې دې څه شی پریښې دي؟ ابوبکر رضي الله عنه ورته وویل: چې بس الله ﷻ او رسول الله ﷺ مې ورته پریښې دي ! نو عمر رضي الله عنه فرمایي: هلته هم ابوبکر رضي الله عنه را نه نومره وړې وه.

☚ اسماء رضي الله عنها فرمایي: چې کله مې والد ابوبکر رضي الله عنه د رسول الله ﷺ سره هجرت کولو ټولې ۲۰۰۰ زره اشرفۍ کور کې وې ټولې یې واخستلې نو نیکه مې (ابو قحافه) کور ته راغی هغه نابینا ؤ راته یې وویل: چې ابوبکر (رضي الله عنه) به تاسو نه ټول مال وړی وي؟ ما ته د هغه مینه د خپل دوست سره معلومه ده.

☚ اسماء رضي الله عنها فرمایي: چې ما ژر ژر واړه واړه کاڼي یا تیږې د کوټې کونج کې جمع کړلې او کپړه یا د ټوکر یوه برخه مې سربیره ور باندې واچوله او د هغه لاس مې ور باندې کیښود، چې ګوره دا روپۍ یې پریښې دي چې د ده تسلي وشي، خو کور کې هیڅ نه وه.

◊◊◊◊◊

د أبوبکر صدیق رضي الله عنه د سیرت مبارک (۸) برخه.

لکه څرنکه چې ذکر شوي دي چې أبوبکر الصدیق رضي الله عنه اول ځل د هجرت په نیت کوښښ کړی وو، بیا د برک غماد علاقې یو مشر ابن الدغنة بیرته را کرځولی ؤ، یو ځل بیا یې رسول الله صلی الله علیه وسلّم ته وویل: چې یارسول الله صلی الله علیه وسلّم ماته د هجرت اجازه وکړه خو دا ځل رسول الله صلی الله علیه وسلّم ورته وفرمایل: صبر وکړه کیدای شي ملکري دي پیدا شي خو کله چې الله جل جلاله رسول الله صلي الله وسلّم ته د هجرت أمر وکړ، د غرمې وخت ؤ چې د أبوبکر رضي الله عنه کور ته ورغی ورته یې وویل: کور کې چې څوک وي له دې ځایه یې لیرې وباسه چې خصوصي خبره درسره لرم؛ نو أبوبکر الصّدیق رضي الله عنه ورته وویل: یارسول الله ﷺ دا یوه ستا بي بي عایشه رضي الله عنها ده دا نور زما اهل او اولاد دی د خطري امکان نشته، نو رسول الله ﷺ ورته وفرمایل: چې ماته د هجرت أمر شوی دی نو أبوبکر رضي الله عنه ورته وویل: یارسول الله ﷺ زه در سره یم یو اځې دې نه پریږدم بیا یې عایشې رضي الله عنها او أسماء رضي الله عنها ته وویل: ژر کوی د سفر له پاره اوښان او خوراکي شیان تیار کړئ. هغوئ ژر ژر هر څه برابر کړل او بیګاه ته د شپې دواړه ووتل.

رسول الله ﷺ په خپله بستره علي رضي الله عنه بن ابي طالب پرې ایستلی وو، چې صبا ته د خلکو امانتونه ور وسپاري ځکه چې مسلمانانو او کافرانو به د امانت ساتلو له پاره شیان او نقد درهم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکـول او زیـات امانتـدار ؤ او همدغـه شـپه ټولـو مشـرکینو ټـول تکـړه ځوانـان را غونـډ کـړل د پروګـرام مطـابق یـې وسـله ورکړلـه او د رسـول الله ﷺ کـور یـې محاصـره کـړ، کلـه چـې رسـول الله ﷺ لـه کـوره راووت دعـاء یـې وکـړه او ټولـو ورتـه کتـل سـترګو یـې کـار نـه کولـو او رسـول الله ﷺ أبـوبکر رضـي الله عنـه سره یـو ځـای او د غـار ثـور طـرف تـه ولاړل او هلتـه غـار کـې کښیناسـتل، کلـه چـې صـبا شـو او رڼـا خپـره شـوه نـو ورتـه معلومـه شـوه چـې پـه بسـتره علـي رضـي الله عنـه ویـده ؤ او رسـول الله ﷺ هجـرت کـړی، نـو هغـوئ ټـول ور پسـې پـه آسـونو او اوښـانو ووتـل ټـولې لارې یـې ولټـولې؛ خـو هیڅـا تـه یـې درک ونـه لګیـد تـر هغـې چـې د غـار ثـور پـه طـرف هـم ولاړل هلتـه کـوترو هګـۍ واچـولې او پـه هماغـه ځـای کښیناسـتلې او غـڼـې د غـار پـه خولـه جالونـه جـوړ کـړل تـر څـو مشـرکینو تـه معلومـه شـي چـې دننـه څـوک نشـته کـه څـوک وای نـو د غـڼې جالونــه او کـوترې هګـۍ بـه خرابـې شـوې وای، کلـه چـې مشـرکین پـه دغـه ځـای تیریـدل او خبـرې یـې ابوبکر رضي الله عنه واوریدلې نو ابوبکر رضي الله عنه وویل:

یارسـول الله ﷺ کـه دوئ خپلـو پښـو تـه وګـوري نـو مـونږ ورتـه ښـکارو، نـو رسـول الله ﷺ ورتـه وویـل: مـه غمجـن کیـږه مـونږ دوارو سـره الله جـل جلالـه دی یعنـې الله جـل جلالـه زمـونږ سـاتنه کـوي، یـا ابـوبکره رضي الله عنه ته د هغه دوه کسانو په هکله څه فکر کوې چې دریم ورسره الله جل جلاله دی

{لَـا تَحْـزَنْ إِنَّ اللهَ مَعَنَـا} مشـرکینو ونـه لیـدل درې ورځـې هلتـه غـار کـې پـاتې شـول تـر هغـې چـې مشـرکین ټـول ناامیـده بیرتـه مکـې مکرمـې تـه سـتانه شـول، درې ورځـې بـه ورتـه د شـپې عبـدالله بـن ابـي بکـر رضـي الله عنـه او د ابـوبکر رضـي الله عنـه غـلام خـوراک وروړلـو، بیـا دوئ لـه غـار ثـور ووتـل او مـدینې منـورې ته روان شول،

لاره کې د أم معبد رضي الله عنه د وچې میږې شیدې رالوشل څنګه وشول•؟

◊◊◊◊◊

د أبوبکر صدیق بن ابو قحافة رضي الله عنه د سیرت مبارک (۹) برخه.

موضـوع د أبـوبکر رضـي الله عنـه مـار چیچـل، د أم معبد الخزاعیـة وچـې، زړې أو مریضـې میـږې شـیدې کـول، حـافظ ابـوبکر البـزار رضـي الله عنـه مسلسـل حـدیث د جـابر ابـن عبـدالله رضـي الله عنـه څخـه روایـت کـړی دی: کلـه چـې أبـوبکر رضـي الله عنـه او رسـول الله ﷺ غـار ثـور تـه ورسـیدل نـو هلتـه درې ورځـې وو، یـو وخـت رسـول الله ﷺ تـه خـوب ورغـی هغـه ویـده شـو د ابـوبکر رضـي الله عنـه غیـږ کـې یـې سـر مبـارک کېښـود ابـوبکر رضـي الله عنـه سـره چـې اضـافه جـامې یـا څـادر ؤ هغـه یـې وشـکولې (تکـړې تکـړې کړلـې) او د غـار سـورې یـې ور بانـدې بنـد کـړل، یـو سـوری پاتـه شـو هغـې تـه یـې د پښـې پونـده کیښـودله د دې لـه پـاره کـه کـوم مـار یـا لـړم وي چـې رسـول الله ﷺ تـه تکلیـف ونـه رسـوي، خـو هغـه ځـای کـې مـار ؤ کـوم ځـای کـې

• وکـان رسـول الله صـلى الله علیـه وسـلم قـد سـار مـع أبـي بکـر رضـي الله عنـه والـذي کـان ینتظـر بفـارغ الصـبر مرافقتـه لرسـول الله حیـث إنـه کـان اسـتأذن رسـول الله صـلى الله علیـه وسـلم قبـل ذلـک بالهجرة فقال له علیه السلام لا تعجل لعل الله أن یجعل لک صاحبا.

وکانـت الصـحبة مـع رسـول الله صـلى الله علیـه وسـلم، سـارا حتـى وصـلا إلـى غـار ثـور فـدخلاه، وجـاءت العنکبـوت فنسـبت علـى بابـه، وجـاءت حمامـة فباضـت ورقـدت فلمـا وصـل رجـال قـریش إلـى الغـار قـال أبـو بکـر: یـا رسـول الله لـو أن أحـدهم ینظـر إلـى قدمیـه لأبصـرنا، فقـال النبـي صـلى الله علیـه وسـلم یـا ابـا بکـر مـا ظنـک بـاثنین الله ثالثهمـا. معنـاه أن الله تعـالى هـو الـذي یحفظنـا وینصـرنا. ولـیس معنـاه أن الله تعـالى موجـود معهمـا فـي الغـار وکـذلک قولـه تعـالى إخبـارا عـن نبیـه صـلى الله علیـه وسـلم أنـه قـال: {لا تحـزن إن الله معنـا} لـیس معنـاه أن الله تعـالى بذاتـه معهمـا في الغار بل المعیة هنا هي معیة النصرة أي الله تعالى هو الذي ینصرنا ویحمینا لأن الله تعالى لا یوصف بانه یحل مکانا فهو الموجود بلا مکان وهو المنزه عن کل صفات الخلق.

لقد حمى الله تعالى نبیه ومن معه،

رواه مسلمؒ والبخاریؒ باب هجرة النبیﷺ

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ابوبکر رضي الله عنه پوه نه ایښي وه؛ نو ابوبکر رضي الله عنه یې وچیچلو، خو ابوبکر رضي الله عنه دردونه برداشت کړل هغه نه غوښتل چې رسول الله ﷺ له خوږه خوبه راویښ شي خو بې اختیاره یې له زیات درده اوښکې د رسول الله ﷺ په مخ مبارک تویې شوې چې رسول الله ﷺ راویښ شو او پوښتنه یې وکړه چې ولې او څه پیښه وشوه؟ ابوبکر رضي الله عنه ورته وویل: مار وچیچلم! نو رسول الله ﷺ ور باندې خپلې لاړې یا لعاب مبارک ومښل او درد یې ختم شو، بیا یې مار ته وویل: ایا تا ته شرم نه درتلو، چې زما ملګرى دى وچیچو؟ نو مار ورته وویل: یا رسول الله ﷺ ما له چا اوریدلي وه چې اخیري نبي ﷺ به دلته پناه راوړي نو زه دلته په طمع وم چې ستا دیدن وکړم، خو د ابوبکر رضي الله عنه پښې زما څخه منع کړې وې، بل روایت کې راغلي: چې دغه مار یو شیطان ؤ چې ابلیس ورته ویلي وه چې ولاړ شه رسول الله ﷺ وچیچه خو کامیاب نه شو بیا فرمایي: چې کله رسول الله ﷺ او ابوبکر رضي الله عنه له غار ثور څخه وتل نو عبدالله بن اریقت الیثي یې په مزدورۍ نیولی ؤ هغه ته لار معلومه وه چې لار ورته وښایي او د ابوبکر رضي الله عنه غلام عامر بن فهیره هم ورسره ؤ، لاره زیاته اوږده وه پوره اته ورځې مزل ؤ نو اوله ورځ ماښام یوه دښته کې خیمې ولاړې وې هلته ورغلل خیمه کې د أم معبد په نوم یوه زړه ښځه وه ورته یې وویل: میلمنو زه یوه ښځه یم نارینه را سره نشته که تاسو شپه کول غواړی، د هغه کلي مشر ته ورشئ هغه به مو ښه عزت وکړي، خو رسول الله ﷺ ورته جواب ورنه کړ او ورته یې وویل: که تا سره د حلالولو له پاره څه شی وي یا شیدې وغیره د خرڅولو له پاره وي مونږ یې در څخه اخلو، خو هغې وویل، اوس خو څه نشته چې در یې کړم.

لږ وخت وروسته یو ځوان د خیمې په طرف راغی هغه د دغې ښځې أم معبد زوی ؤ هغې خپل زوی ته یوه میږه او چاړه ورکړه چې دا میږه بوځه (وروله) چې هغه میلمانه یې حلاله کړي هغه ځوان میږه راوستله چې دا تاسو حلاله کړئ نو رسول الله ﷺ ورته وویل: ته چاړه بیرته یوسه او یو لوښی راوړه چې دغه میږه پکې ولوشم هغه په تعجب سره وویل: دا میږه زړه، مریضه او وچه ده شیدې نه کوي، رسول الله ﷺ ورته وویل: ته ولاړ شه لوښی راوړه هغه بیرته ولاړی مور ته یې قصه وکړه هغې هم تعجب وکړ، چې دا څرنګه خلک دي له وچې میږې د شیدو طمع کوي خو هغه ځوان لوښی راوړ، بیا رسول الله ﷺ بسم الله الرحمن الرحیم وویل: د میږې غولانځه باندې یې لاسونه مبارک ووهل د میږې غولانځه کې شیدې پیدا شوې رسول الله ﷺ هغه لوښي کې شیدې را ولوشلې هغه ځوان دوئ ته کتل چې دا څه رقم برکتي انسان دی وچه میږه کې یې شیدې پیدا کړې لوښی چې ډک شو رسول الله ﷺ هغه ځوان ته وویل: دا یوسه چې مور دې وڅښي او ته بل لوښی راوړه هغه ولاړی مور ته یې شیدې ورکړې، هغه هم حیرانه شوه بل لوښی یې ورکړ، بیا رسول الله ﷺ همدا سې لوښي را غوښتل تر هغه چې هغه مور او زوی په شیدو ماړه شول بیا دوئ ټلورو کسانو هم وڅښلې تر هغه چې دوئ هم ماړه شول بیا یې هغې ښځې ته دعا وکړه سهار تړې بیا را روان شول.

د دې ښځې نور معلومات دا دي چې الله جل جلاله یې مال کې برکت واچولو مالداري یې زیاته شوه تر هغه چې یوه برخه یې مدینې منورې ته د خرڅلاؤ له پاره راوستله، نو أبوبکر رضي الله عنه بازار کې روان ؤ چې هغه ځوان یې ولید، مور ته یې زغ وکړ: چې مورې هغه سړی خو دغه دی چې زمونږ خیمو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته د هغه برکتي سړي سره راغلی ؤ ، هغې ورته اواز وکړ ، ابوبکر رضي الله عنه هم وپیژندل ورغی هغې ښځې ورته وویل: ستاسو په دعا خو زمونږ مالداري زیاته شوه ، خو هغه برکتي سړی چیرې دی؟ ابوبکر رضي الله عنه ورته وویل: ته هغه پیژنې چې څوک ؤ؟ هغې وویل: نه ! نو ابوبکر رضي الله عنه ورته وویل: هغه خو زمونږ رسول ﷺ دی نو هغې ورته وویل: مونږ بوځه (ورولـه) بیا ابوبکر رضي الله عنه رسول الله ﷺ ته بوتلل هغوئ ایمان راوړ او رسول الله ﷺ ورته دوه غلامان او نور شیان ورکړل او ښه عزت یې ورکړ.

بیا هغې ښځې رسول الله ﷺ ته وویل: کله چې تاسو رخصت شوئ بیا نور ځوانان راغلل چې زیات قهریدلي وه ستاسو پوښتنه یې وکړه خو ما ورته وویل: دلته څوک نه دي راغلي خو ما به همیشه فکر کاوه چې دغه لارکې مونږ ته بادشاهان هم میلمانه شوي دي خو ستا په شان برکت والا مو نه وه لیدلي[•].

د سفر سلسله جاري ده د سراقه ابن مالک قصه به ولولئ.

◊◊◊◊◊

د أبوبکر صدیق بن ابو قحافۀ رضي الله عنه د سیرت مبارک (۱۰) برخه.

سیرت ابن هشام او تفسیر ابن کثیر.

☚ د أبوبکر رضي الله عنه څخه روایت کړی دی، کله چې مونږ څلور کسان د هجرت په دوهمه ورځ روان شولو مونږ هیڅچا تعقیب نه کړو تر هغې چې سراقه ابن مالک المدلجي رضي الله عنهما را پسې را ورسید ، کله چې ما ولید هغه په آس مونږ پسې را روان دی نو رسول الله ﷺ ته مې وویل: څوک را پسې را روان دی، نو رسول الله ﷺ راته وویل: مه ویریږه، ما ورته وویل: ما سره ستا فکر دی په خپل ځان نه یم، رسول الله ﷺ وویل: الله جل جلاله به یې دفع کړي تر هغې چې هغه بلکل را نژدې شو.

• وقال الحافظ أبو بكر البزار: حدثنا محمد بن معمر، حدثنا يعقوب بن محمد، حدثنا عبد الرحمن بن عقبة، بن عبد الرحمن بن جابر بن عبد الله، ثنا أبي عن أبيه عن جابر قال: لما خرج رسول الله ﷺ وأبو بكر مهاجرين فدخلا الغار، إذا في الغار جحر فألقمه أبو بكر عقبه حتى أصبح مخافة أن يخرج على رسول الله ﷺ منه شيء، فأقاما في الغار ثلاث ليال ثم خرجا حتى نزلا بخيمات أم معبد فأرسلت إليه أم معبد أني أرى وجوها حسانا، وإن الحي أقوى على كرامتكم مني، فلما أمسوا عندها بعثت مع ابن لها صغير بشفرة وشاة، فقال رسول الله ﷺ: «أردد الشفرة وهات لنا فرقا» يعني: القدح، فأرسلت إليه أن لا لبن فيها ولا ولد، قال: «هات لنا فرقا» فجاءت بفرق فضرب ظهرها فاجترت ودرت فحلب فملأ القدح فشرب وسقى أبا بكر، ثم حلب فبعث فيه إلى أم معبد، ثم قال البزار: لا نعلمه يروى إلا بهذا الإسناد، وعبد الرحمن بن عقبة لا نعلم أحدا حدث عنه إلا يعقوب بن محمد وإن كان معروفا في النسب، وروى الحافظ البيهقي من حديث يحيى بن زكريا بن أبي زائدة، حدثنا محمد بن عبد الرحمن بن أبي ليلى، ثنا عبد الرحمن بن الأصبهاني، سمعت عبد الرحمن بن أبي ليلى عن أبي بكر الصديق رضي الله عنه، قال: خرجت مع رسول الله ﷺ من مكة فانتهينا إلى حي من أحياء العرب، فنظر رسول الله ﷺ إلى بيت منتحيا فقصد إليه، فلما نزلنا لم يكن فيه إلا امرأة فقالت: يا عبد الله! إنما أنا امرأة وليس معي أحد، فعليكما بعظيم الحي إن أردتم القرى، قال: فلم يجبها وذلک عند المساء، فجاء ابن لها بأعنز لها يسوقها، فقالت: يا بني انطلق بهذه العنز والشفرة إلى هذين الرجلين فقل لهما تقول لكما أمي: اذبحا هذه وكلا وأطعمانا، فلما جاء قال له النبي ﷺ «انطلق بالشفرة وجئني بالقدح»، قال: إنها قد عزبت وليس بها لبن، قال: «انطلق»، فجاء بقدح فمسح النبي ﷺ ضرعها، ثم حلب حتى ملأ القدح، ثم قال: «انطلق به إلى أمک»، فشربت حتى رويت، ثم جاء به فقال: «انطلق بهذه وجئني بأخرى»، ففعل بها كذلک ثم سقى أبا بكر، ثم جاء بأخرى ففعل بها كذلک، ثم شرب النبي ﷺ، فبتنا ليلتنا، ثم انطلقنا، فكانت تسميه المبارک، وكثرت غنمها حتى جلبت جلبا إلى المدينة، فمر أبو بكر فرأى ابنها فعرفه، فقال: يا أمه هذا الرجل الذي كان مع المبارک، فقامت إليه فقالت: يا عبد الله من الرجل الذي كان معک؟ قال: أو ما تدرين من هو؟ قالت: لا. قال: هو نبي الله قالت: فأدخلني عليه قال: فأدخلها فأطعمها رسول الله ﷺ وأعطاها - زاد ابن عبدان في روايته - قالت: فدلني عليه. فانطلقت معي وأهدت لرسول الله ﷺ شيئا من أقط ومتاع الأعراب. قال: فكساها وأعطاها. قال: ولا أعلمه إلا قال: وأسلمت، إسناد حسن. وقال البيهقي: هذه القصة شبيهة بقصة أم معبد، والظاهر أنها هي والله أعلم. وقال البيهقي: أخبرنا أبو عبد الله الحافظ، وأبو بكر أحمد بن الحسن القاضي. قالا ثنا أبو العباس الأصم، ثنا الحسن بن مكرم، حدثني أبو أحمد بشر بن محمد السكري، ثنا عبد الملک بن وهب المذحجي، ثنا أبجر بن الصباح عن أبي معبد الخزاعي أن رسول الله ﷺ خرج ليلة هاجر من مكة إلى المدينة هو وأبو بكر وعامر بن فهيرة مولى أبي بكر ودليلهم عبد الله بن أريقط الليثي، فمروا بخيمتي أم معبد الخزاعية، وكانت أم معبد امرأة برزة جلدة تحتبي وتجلس بفناء الخيمة فتطعم وتسقي، فسألوها هل عندها لحم أو لبن يشترونه منها؟ فلم يجدوا عندها شيء من ذلک. وقالت: لو كان عندنا شيء ما أعوذكم القرى، وإذا القوم مرملون مسنتون. فنظر رسول الله ﷺ فإذا شاة في كسر خيمتها، فقال: «ما هذه الشاة يا أم معبد؟». فقالت: شاة خلفها الجهد عن الغنم. قال: «فهل بها من لبن». قالت: هي أجهد من ذلک. قال: «تأذنين لي أن أحلبها؟». قالت: إن كان بها حلب فاحلبها. فدعا رسول الله ﷺ بالشاة فمسحها وذكر اسم الله، ومسح ضرعها وذكر اسم الله، ودعا بإناء لها يربض الرهط فتفاجت واجترت فحلب فيها ثجا حتى ملأه فسقاها وسقى أصحابه فشربوا عللا بعد نهل، حتى إذا رووا شرب آخرهم وقال: «ساقي القوم آخرهم». ثم حلب فيه ثانيا عودا على بدء فغادره عندها ثم ارتحلوا، قال: فقلما لبث أن جاء زوجها أبو معبد يسوق أعنزا عجافا يتساوكن هزلى لا نِقي بهن، مخهن قليل فلما رأى اللبن عجب وقال: من أين هذا اللبن يا أم معبد، ولا حلوبة في البيت والشاة عازب؟ فقال جاء رجل مبارک فدعاء لها ،بالبركة، قال: - يعني: عبد الملک بن وهب - فبلغني أن أبا معبد أسلم وهاجر إلى النبي ﷺ وهكذا روى الحافظ أبو نعيم من طريق عبد الملک بن وهب المذحجي فذكر مثله سواء وزاد في آخره قال عبد الملک: بلغني أن أم معبد هاجرت وأسلمت ولحقت برسول الله ﷺ. والله اعلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور تفصيل په خپله د سراقه ابن مالک رضي الله عنه څخه.

سراقه ابن مالک المدلجي رضي الله عنهما فرمايي: چې قريشو انعام وټاکو، چې هر چا د محمد ﷺ سر راوړ، يا يې ژوندی را وست، نو سل ۱۰۰ سل اوښان او نور مال به ورکوو. نو مونږ د خپل قوم بني مدلج په يوه غونډه کې ؤ چې يو نفر راغی هغه وويل: تا ته خو انعام معلوم دی؟ چې هر چا محمد ﷺ ووژلو يا يې ژوندی را وست؛ نو هغه ته دا انعام ورکول کيږي، خو اوس ما ته يو څه خلک په مخه راغلل هغوئ مې لاره کې وليدل کيدای شي محمد ﷺ او ملګری يې وي، نو ما فکر وکړی چې ته خو ښه تکړه مضبوط آس لرې ښه غشي ويشتونکی او توره چلوونکی يې، ډير ښه چانس دی بايد دغه انعام وګټې او انعام هم بيخي زيات ؤ، نو لږ صبر مې وکړ، تر هغه چې د قوم فکر بل طرف ته ولاړ شي ورته مې وويل: نه هغوئ نه دي د فلاني قوم اوښان نادرکه شوي دي په هغو پسې ګرځي،

کله چې مې د قوم خلکو پام بدل کړ هغوئ په بله خبره لګيا شول زه تر يرا ووتلم، او خپلې وينځې ته مې وويل: زما آس تيار کړه هغې آس تيار کړ او ما په غشو فال ونيولو، هغه سم را ووت، نيزه مې مڅکه کې ښخه کړه هغه هم سمه را ووتله نو پوه شوم چې کامياب يم نو په آس سپور شوم او آس مې وځغلولو تر هغه چې دوهمه ورځ مې څوک په نظر راغله چې روان دي زه ګړندی شوم ځان مې ور ورساوه خو رسول الله ﷺ شا ته نه راکتل فقط ابوبکر رضي الله عنه راته کتل کله چې يو ګز په اندازه ور نږدې شوم د آس لاسونه يا مخکينی پښې په مځکه کې (ننوتلې) ښخې شوې آس تر سينه پکې پټ شو زه ترې وغورځيدلم زه را پورته شوم نيزه مې را ويستله خو لاس مې شل شو،

نو زه پوه شوم چې دا د محمد ﷺ برکت دی ږغ مې ور باندې وکړ، چې دعا راته وکړه چې آس مې خلاص شي زه به بيرته وګرځم او مقابل کې به د هغه چا ستړګې ړندې کړم چې په تاسو پسې را روان وي يعنې زه به ورته ووايم: ما په دغه لار ولټول تر مدينې پورې په دغه لار نشته، بيا رسول الله ﷺ دعا وکړه زما آس مځکې پريښود کله چې ما مځکې ته وکتل له هغه ځايه چې د آس پښې پکې ښخې شوې وې د لوګي په شان دود اسمان ته پورته شو،

زما زړه کې بيا د اوښانو طمع پيدا شوه بيا مې توري ته لاس کړ بيا مې لاس شل شو، درې ځله ما دغه غلط حرکت وکړ؛ خو کامياب نه شوم بيا مې ورته وويل: ما ته دعاء وکړه زما ټول سامان تاسو واخلئ فقط چې زه بچ شم، هغوئ وفرمايل: مونږ ته ستا د سامان ضرورت نشته.

بيا مې ور سره کلکه وعده وکړه او زما لاس روغ شو،

بيا رسول الله ﷺ راته وفرمايل: هغه وخت به ته څومره خوشحاله وې چې د کسرې د لاسونو بنګړي لاسونو کې وا چوې تر غاړې دې ورسيږي او د سرو زرو واسکټ وا غوندې او تاج يې په سر کيږدې، نو ما ورته وويل: زه او د کسرې د لاس د سرو زرو بنګړي، تاج او د زغرو په شان د سرو زرو واسکټ، عجيبه خبره ده؟

نو رسول الله ﷺ وفرمايل: هو همداسې به کيږي، نو زه پوه شوم چې د ده خبره رښتيا کيدونکې ده نو ورته مې وويل: ما ته امن را کولای شئ که زه وغواړم بيا تاسو ته بې له ويرې راشم؟ نو رسول الله ﷺ وويل: هو بيا يې د عامر بن فهيره غلام په واسطه په پوستکي يو د امن ليک راته وليکی، بيا زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیرته را ستون شوم خپله وعده مې پوره کړه هر څوک به چې مخې ته راغی ما به ورته ویل: چې دغه لار ما ټوله ولټوله هیڅوک نشته ځانونه مه ستړي کوی، نو ابوجهل خبر شو چې سراقه ابن مالک وایې: ځانونه مه ستړي کوی هغوئ مدینې منورې ته ورسیدل نو زه یې ملامت کړم چې له تا څخه ولې بچ شول•؟

د سراقه ابن مالک اسلام به د هغه په سیرت کې بیان شي.

د رسول الله ﷺ او ابوبکر رضي الله عنه د هجرت لړئ دوام لري،

◊◊◊◊◊

د أبوبکر صدیق بن ابو قحافۀ رضي الله عنه د سیرت مبارک (۱۱) برخه.

أبوبکر رضي الله عنه په ټولو غزاګانو کې شریک شوی دی ، خو د هجرت په دوهم کال چې د بدر غزا پیښه شوه خپله بهادري یې وښودله.

کله چې د ابوسفیان قافله بچ شوه او مکې مکرمې ته ورسیدله او له مکې مکرمې سرکشه مشرکین د بدر بن مغیره کوهي ته راغلل اګر چې مسلمانان جنګ ته نه وه راوتلي، خو کافران جنګ ته راغلل او ابوجهل قسم کړی وو ، چې دلته به درې ورځې شراب او کباب خوري ډمې به ګډوي، نو رسول الله ﷺ هم صحابه کرام را جمع کړل چې مشوره وکړي چې څه وکړي ځکه چې مسلمانان ۳۱۳ کسان او کافران بیخي زیات وه، نو تر ټولو لومړی ابوبکر رضي الله عنه پورته شو او په ډاډه زړه یې د مقابلې کولو وعده وکړه ، بیا ور پسې عمر ابن الخطاب رضي الله عنه پورته شو هغه هم حوصله ور زیاته کړه، بیا په دغه غزوه کې د ابوبکر رضي الله عنه زوی عبد الرحمن رضي الله عنه هم د کافرانو په صف کې موجود ؤ کله چې مسلمان شو نو خپل پلار ابوبکر رضي الله عنه ته یې وویل: د بدر غزوه کې زما د توري وار ته برابر شوی وې خو مخه مې درکړه ومې نه وهلې، نو ابوبکر رضي الله عنه ورته وویل: قسم دی که ما لیدلی وای نو ما به هیڅکله نه وای پرېښی ځکه ماته اسلام له رشتې زیات محبوب دی.

کله چې بنو نضیر تسلیم شول او د احد غزوه پیښه شوه او اوازه ګډه شوه چې نعوذ بالله رسول الله ﷺ شهید شوی نو ابوبکر رضي الله عنه د کفارو په صفونو کې دننه شو او ویې ویل: چې نور نو ژوند هیڅ

• ابن هشام وابن كثير وغيرهم أن سراقة بن مالك، وهو فارس من بني مدلج، كان في بعض قومه قريباً من مكة، فإذا برجل يدخل عليهم، ويذيع فيهم نبأ الجائزة، فما كاد سراقة يسمع بالنوق المئة حتى اشتد حرصه عليها، ولكنه كان ذكياً، فضبط نفسه ولم ينطق بكلمة، وقبل أن ينهض من مجلسه، دخل رجل يقول لقد مر بي الآن ثلاثة رجال وإني لأظنهم محمداً وأبا بكر ودليلهما فقال سراقة إنهم بنو فلان مضوا يبحثون عن ناقة لهم أضلوها يريد أن يصرف الناس عن هذه الجائزة، فقال الرجل لعلهم كذلك.

مكث سراقة قليلاً حتى دخل القوم في حديث آخر وانسل من بينهم، وأسرع ولبس درعه وتقلد سلاحه، واعتلى فرسه وانطلق ليدرك محمداً صلى الله عليه وسلم، ومضى، لكنه ما لبث أن عثرت فرسه، وهمّ بالرجوع وما رده إلا طمعه في النوق، فلم يبتعد كثيراً حتى أبصر النبي فمد يده إلى قوسه، ولكن يده جمدت في مكانها ثم غاصت قوائم فرسه في الأرض، فدفع الفرس، فإذا هي قد غاصت ثانية، فالتفت إلى النبي صلى الله عليه وسلم وصاحبه، وقال ادعوا لي ربكما أن يطلق قوائم فرسي ولكما عليّ أن أكف عنكما فدعا له النبي فأطلق الله له قوائم فرسه.

تذكر سراقة المئة ناقة، فتحركت أطماعه من جديد، فدفع فرسه نحوهما فغاصت قوائمه أكثر، فاستغاث للمرة الثانية، وقال إليكما زادي ومتاعي وسلاحي ولكما عليّ عهد الله أن أرد عنكما من ورائي من الناس، فقالا لا حاجة لنا بزادك ومتاعك، ولكن رد عنا الناس ثم دعا له النبي فانطلقت فرسه، فلما هم بالعودة ناداهما قائلاً والله لا يأتيكما مني شيء تكرهانه، فقال له النبي صلى الله عليه وسلم: «ما تبتغي منا»، فقال والله يا محمد إني لأعلم أنه سيظهر دينك ويعلو أمرك فعاهدني إذا أتيتك في ملكك أن تكرمني، واكتب لي بذلك، أريد كتاب أمان، فأمر عامر بن فهيرة فكتب له في رقعة من جلد.

ولما همّ بالانصراف قال له النبي صلى الله عليه وسلم: «كيف بك يا سراقة إذا لبست سواري كسرى»، فقال سراقة: كسرى بن هرمز؟ قال الرسول: «نعم كسرى بن هرمز».

عاد سراقة فوجد الناس قد أقبلوا ينشدون رسول الله، فقال لهم ارجعوا فقد نفضت الأرض نفضاً بحثاً عنه فلا ترهقوا أنفسكم فيما لا طائل من ورائه، وكتم خبره مع النبي وصاحبه حتى أيقن أنهما بلغا المدينة، وأصبحا في مأمن عند ذلك أذاع الخبر، فلما سمع أبو جهل بخبر سراقة وموقفه وجه له اللوم على تخاذله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فایده نه کوي صفونو کې یې لار پیدا کوله او مشرکین یې وهل تر هغه چې رسول الله ﷺ په نظر ورغی چې د کفارو منځ کې را ګیر دی ځان یې ور ورساوه بیا ور پسې ابوعبیده ابن الجراح رضي الله عنهم، بیا علي رضي الله عنه بن ابي طالب، بیا طلحه بن عبید الله رضي الله عنه، زبیر بن عوام رضي الله عنه، عمر ابن الخطاب رضي الله عنه، حارث بن الصمة رضي الله عنه، أبودجانه بن سماک رضي الله عنه، او سعد بن ابي وقاص رضي الله عنه هم ور ورسیدل او رسول الله ﷺ یې د مشرکینو څخه وژغورو.

څلورم هجري کې غزوه بنو نضیر او پنځم هجري کې غزوه بن المصطلق کې هم شریک ؤ چې د مهاجرینو بیرغ ور سره ؤ او د خندق غزوه کې هم شریک شوی دی.

شپږم هجري کې د حدیبې صلح کې هم موجود ؤ ، د خیبر په غزا کې ۷ هجري کې شریک ؤ، بیا د نجد علاقې ته یوه ډله صحابه رضي الله عنهم مجاهدین هم د ابوبکر رضي الله عنه په مشری تللې وه ، غزوه بني فراز کې اولنۍ غزوه وه چې عمومي قومانده یې د ابوبکر رضي الله عنه په غاړه وه،

۷ هجري کې قضایې عمره کې هم ابوبکر رضي الله عنه د رسول الله ﷺ سره موجود ؤ ،

۸ هجري کې غزوه ذات السلاسل کې هم ابوبکر رضي الله عنه موجود ؤ.

بیا چې کله قریشو د صلحې خلاف کارونه وکړل او ابو سفیان مدینې منورې ته راغی چې یو ځل بیا تجدید وکړي نو ابوبکر رضي الله عنه ورته وویل: قسم دی چې ستاسې بچې هم ژوندي وي در سره جنګیږم به، که رسول الله ﷺ راته اجازه ونه کړي هیڅکله به دغه لوظنامه در سره نوي نه کړم، بیا د مکې مکرمې فتح کې ابوبکر رضي الله عنه له رسول الله ﷺ بلکل نه جدا کیده، تر هغه چې پوره امن شو بیا ولاړ او پلار یې له لاسه نیولی ؤ، رسول الله ﷺ ته یې حاضر کړ او مسلمان شو ، بیا د حنین غزوه ۸ هجري کې د ابوبکر رضي الله عنه په برکت وشوه- بیا چې د تبوک غزوه کیدله نو تر ټولو اول د جهاد له پاره د کور ټول سامان ابوبکر رضي الله عنه راوړ او کله چې بیا سپه سالارانو ته بیرغونه ورکول کیدل تر ټولو غټ او لوی بیرغ ابوبکر رضي الله عنه ته ورکول شوی ؤ.

۹ نهم هجري کې رسول الله ﷺ د حاجیانو مشري د ابوبکر رضي الله عنه په غاړه اچولې وه.

بیا د رسول الله ﷺ اخیري حج چې حجة الوداع ورته وایې ۱۰ هجري کې هغه کې هم ابوبکر رضي الله عنه رسول الله ﷺ سره موجود ؤ•.

• شهد أبو بكر مع النبي محمد غزوة بدر والمشاهد كلها ، ولم يَفُتْه منها مشهد ، فقد شارك أبو بكر في غزوة بدر سنة 2هـ، وكانت له فيها مواقف مشهورة، فلما بلغ النبيّ محمداً نجاةُ القافلة وإصرارُ زعماء مكة على قتال النبي، استشار أصحابه في الأمر، -فقام أبو بكر أولاً فقال وأحسن، ثم قام عمر بن الخطاب فقال وأحسن. وقد ظهرت من أبي بكر شجاعة وبسالة، وقد شارك ابنه عبد الرحمن في هذه المعركة مع المشركين، فلما أسلم قال لأبيه: «لقد أهدفت لي (أي ظهرت أمامي) يوم بدر، فملت عنك ولم أقتلك»، فقال له أبو بكر: «لو أهدفت لي لم أمل عنك»، رسم من القرن الرابع عشر يُظهر استسلام بني النضير للمسلمين. وشهد أبو بكر غزوة أحد سنة 3هـ، ولما تفرق المسلمون من حول النبي محمد ، وتبعثر الصحابة في أرجاء الميدان، وشاع أن الرسولَ محمداً قد قُتل، شقّ أبو بكر الصفوف، وكان أولَ من وصل إلى الرسول محمد ، وقد اجتمع إلى الرسول محمد آنذاك كلٌ من: أبو بكر، وأبو عبيدة بن الجراح، وعلي بن أبي طالب، وطلحة بن عبيد الله، والزبير بن العوام، وعمر بن الخطاب، والحارث بن الصمة، وأبو دجانة، وسعد بن أبي وقاص، وغيرهم. وشهد أبو بكر غزوة بني النضير سنة 4هـ، وغزوة بني المصطلق سنة 5هـ، وكانت معه فيها راية المهاجرين، وشهد غزوة الخندق سنة 5هـ، وغزوة بني قريظة سنة 5هـ، وكان فيهما مرافقاً للنبي محمد ، كما شهد صلح الحديبية سنة 6هـ،وشهد غزوة خيبر سنة 7هـ، وكان أولَ قائد يرسله النبي محمد ، كما شهد سرية نجد ، وكان الأمير على المسلمين فيها ، وكان الأمير على المسلمين في غزوة بني فزارة أيضاً ،وكان أبو بكر من المسلمين الذين ذهبوا مع الرسول محمد ليعتمروا عمرة القضاء سنة 7هـ، كما شهد سرية ذات السلاسل سنة 8هـ ولما نقضت قريش صلح الحديبية، وتجهز النبي محمدٌ مع صحابته للخروج إلى مكة، خرج أبو سفيان بن حرب من مكة إلى الرسول محمد فقال: «يا محمد ، اشدد العقد ، وزدنا في المدة»، فقال النبي محمد: «ولذلك قدمت؟ هل كان من حدث قبلكم؟»، فقال: «معاذ الله، نحن على عهدنا وصلحنا يوم الدية لا نغيّر ولا نبدّل»، فخرج من عند النبي محمد يقصد مقابلة الصحابة، فطلب من أبي بكر أن يجدد العقد ويزيدهم في المدة، فقال أبو بكر: «جواري في جوار رسول الله ﷺ والله لو وجدت الذر تقاتلكم لأعنتها عليكم». ولما دخل النبيُ محمدٌ مكة في عام الفتح سنة 8هـ، كان أبو بكر بجانبه، وقد تمت النعمة على أبي بكر في ذلك الوقت بإسلام أبيه أبي قحافة وشهد أبو بكر غزوة حنين سنة 8هـ، وكانت قد صبرت مع النبي فئةٌ من الصحابة يتقدمهم أبو بكر، ثم انتصروا بعد ذلك، كما شهد أبو بكر غزوة تبوك، ولما اختار الرسولُ الأمراء والقادة وعقد الألوية والرايات لهم، أعطى لواءه الأعظم لأبي بكر، وحث الرسولُ محمدٌ الصحابة في غزوة تبوك على الإنفاق، فأنفق كل حسب مقدرته، وكان عثمان بن عفان أكثر من أنفق في هذه الغزوة. وقد قال عمر بن الخطاب في ذلك: أمرَنا رسول الله ﷺ يوماً أن نتصدق، فوافق ذلك مالاً عندي، فقلت: «اليوم أسبق أبا بكر إن سبقته يوماً»، فجئت بنصف مالي، فقال رسول الله ﷺ «ما أبقيت لأهلك؟»، قلت: «مثله»، وأتى أبو بكر رضيَ الله عنه بكل ما عنده، فقال له رسول الله ﷺ «ما أبقيت لأهلك؟»، قال: «أبقيت لهم الله ورسوله»، قلت: «لا أسابقك إلى شيء أبداً» وفي سنة 9هـ، أرسل النبي محمد أبا بكر أميراً على الحج، فخرج أبو بكر أميراً بركب الحجيج، كما شهد أبو بكر حجة الوداع سنة 10 هجرى، ، سيرت ابن هشام غزواة ابوبکر الصديق

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ابوبکر صدیق رضي الله عنه د سیرت مبارک (۱۲) برخه.

کله چې رسول الله ﷺ مریض شو د صفر د میاشتې اخیره وه دغه وخت کې رسول الله ﷺ اسامة ابن زید رضي الله عنه د نورو صحابه کرامو سره فلسطین ته د لیږلو امر وکړ، چې رومیانو سره غزا وکړي، خو صحابه کرام په دې وجه زړه نا زړه کیدل ځکه چې رسول الله ﷺ به یوه ورځ کې څو ځله له دردونو بې هوشه کیده، یوه ورځ رسول الله ﷺ خطبة وویله هغه خطبة کې وفرمایل: چې الله جل جلاله و خپل بنده ته اختیار ورکړی چې دنیا خوښوي که اخرت ته سفر کول، نو أبوبکر رضي الله عنه په ژړا شو زیات یې وژړل، نو ابو سعید الخدري رضي الله عنه فرمایي: مونږ د أبوبکر رضي الله عنه په ژړا تعجب کې شولو چې خطبة کې یو د خیر سړي ذکر شوی نو ابوبکر رضي الله عنه ولې ژاړي؟

لیکن أبوبکر رضي الله عنه زمونږ څخه زیات عالم ؤ هغه پوهیده، چې هغه بنده پخپله رسول الله ﷺ ؤ، بیا رسول الله ﷺ وفرمایل: ابوبکر رضي الله عنه یوا ځینی شخص دی چې هم ځان او هم مال زما څخه قربان کړی دی.

که چیرې ماته د خلیل یا دوست نیولو غیرله الله جل جلاله، اجازه وای ما به ابوبکر رضي الله عنه په دوستی نیولی وای لیکن مسلمانان ورونه دي.

بیا یې امر وکړ، چې مسجد طرف ته چې د هر صحابي رضي الله عنه دروازه راوتلې وي هغه دې بنده کړل شي فقط د ابوبکر رضي الله عنه د کور دروازه دې پریښودل شي.

أم المؤمنین عایشه رضي الله عنها فرمایي: کله چې ربیع الاول میاشت کې د رسول الله ﷺ حالت زیات خراب شو نو ماته یې وویل: چې پلار دې ابوبکر رضي الله عنه او ورور دې را وغواړه، چې یو لیک ورته لیکم ځکه چې بیا به هر څوک وایې چې زه د امامت زیات حقدار یم، بیا یې نور هم حالت خراب شو بیا یې وفرمایل: ابوبکر رضي الله عنه را وغواړه !

چې خلکو ته لمونځ ورکړي نو ما ورته وویل: هغه له زړه کمزوره دی ستا په ځای د دریدلو طاقت نه لري، عمر ابن الخطاب رضي الله عنه را وغواړه د هغه زړه قوي دی، خو رسول الله ﷺ بیا بیا راته ویل: چې ابوبکر رضي الله عنه را وغواړه، بیا چې بلال اذان وکړ؛ نو رسول الله ﷺ وفرمایل: ابوبکر رضي الله عنه ته ووایاست چې لمونځ وکړي، خلکو بیا ورته وویل: د هغه زړه کمزوره دی طاقت به ونه لري اخیر کې رسول الله ﷺ وویل: تاسو د یوسف علیه السلام د ورونو په شان یاست ابوبکر رضي الله عنه دې لمونځ وکړي، نو ابوبکر رضي الله عنه لمونځ ته وړاندې شو دغه وخت کې د رسول الله ﷺ وجود مبارک لږ په ارام شو، علي رضي الله عنه او عباس رضي الله عنه ته یې وویل: ما مسجد ته ورسوی، هغوئ دواړه ترینه یو طرف او بل طرف ته شول د رسول الله ﷺ لاسونه مبارک یې په اوږو واچول پښې مبارکې یې له درده ځان پسې را کاږلې، کله چې مسجد ته داخل شو نو ابوبکر رضي الله عنه پوه شو هغه د وروسته کیدلو کوشش وکړ؛ خو رسول الله ﷺ ورته اشاره وکړه چې مه وروسته کیږه بیا رسول الله ﷺ د ابوبکر رضي الله عنه ښي خوا ته کښیناست او لمونځ یې پوره کړو.

کله چې د ربیع الاول یوولس ورځې پوره شوې؛ نو د سهار لمونځ ته ووت صحابه کرام زیات خوشحاله شول له لمونځ وروسته بیرته د عایشې رضي الله عنها کور ته راغی او د هغې په غیږ کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې سر کيښود او دا الفاظ يې وويل: بلکې پورته د الله جل جلاله ملاقات مې خوښ دی او خپل روح يې الله جل جلاله ته وسپاره او رحلت يې وکړ•.
إِنَّا لِلّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعونَ.

◊◊◊◊◊

د أبوبکرصدیق رضي الله عنه د سیرت مبارک (۱۳) برخه.

د ابوبکر رضي الله عنه د خلافت موضوع.

کله چې ابوبکر رضي الله عنه د رسول الله ﷺ په وفات خبر شوی راغی د رسول الله ﷺ مخ مبارک باندې څادر پروت ؤ هغه يې پورته کړ په مخ او تندي يې ښکل کړ، بيا يې وويل: زما مور او پلار در ځځه قربان شه، الله جل جلاله دې در باندې رحم وکړي ژوند دې هم د خير او برکتونو ډک ؤ وفات دې هم له خير، برکت او حکمت ډک دی.

کله چې رسول الله ﷺ وفات شو نو د عمر ابن الخطاب رضي الله عنه دماغ له زيات خفګانه کار پريښود، توره يې په لاس کې واخسته مسجد کې ودريد او اعلان يې وکړ چې محمد ﷺ وفات شوی نه دی بيرته راځي که هر چا وويل چې وفات شوی دی نو لاسونه او پښې به يې غوڅ کړم، د عمر رضي الله عنه دغه خبر ابوبکر رضي الله عنه ته ورسيد هغه په منډه مسجد نبوي ﷺ ته راغی، عمر ابن الخطاب رضي الله عنه ته يې وويل: کښينه بيا ممبر ته وخت او دا آيات يې تلاوت کړ.

وَمَا مُحَمَّدٌ إِلاَّ رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِن قَبْلِهِ الرُّسُلُ أَفَإِن مَّاتَ أَوْ قُتِلَ انقَلَبْتُمْ عَلَى أَعْقَابِكُمْ وَمَن يَنقَلِبْ عَلَىَ عَقِبَيْهِ فَلَن يَضُرَّ اللّهَ شَيْئًا وَسَيَجْزِي اللّهُ الشَّاكِرِينَ!

محمد ﷺ وفات شو که چا د محمد ﷺ عبادت کولو، نو هغه وفات شو او که چا د الله جل جلاله عبادت کول هغه نه مړ کيږي.

د آيات ژباړه: محمد ﷺ فقط رسول الله ﷺ ؤ له ده وړاندې نور انبياء هم تير شوي او وفات شوي دي، نو که چيرې رسول الله ﷺ وفات شي يا ووژل شي نو تاسو به بيا له اسلامه شاته کيږئ؟ هر هغه څوک چې له اسلامه شاته وګرځي الله جل جلاله ته هيڅ نقصان نه شي رسولای او شکر کوونکو ته به الله جل جلاله نيکه بدله ورکړي.

• ربيع الأول سنة 11 هـ، الموافق 8 يونيو سنة 632م وقد تم له ثلاث وستون سنة.
ابتدأ مرض النبي محمد الذي تُوفي فيه في أواخر شهر صفر سنة 11 هـ بعد أن أمر أسامة بن زيد بالمسير إلى أرض فلسطين، لمحاربة الروم، فاستبطأ الناسُ في الخروج لوجع النبي محمد ﷺ، وكان من شدّة وجعه أن كان يُغمى عليه في اليوم الواحد مرات عديدة. وفي أحد الأيام، خطب النبي محمد ﷺ الناس وقال: «إن الله خير عبداً بين الدنيا وبين ما عنده، فاختار ذلك العبد ما عند الله»، فبكى أبو بكرؓ، قال أبو سعيد الخدريؓ: فعجبنا لبكائه أن يخبر رسولُ الله ﷺ عن عبد خُيّر، فكان رسولُ الله ﷺ هو المُخيّر، وكان أبو بكر أعلمَنا، فقال رسول الله ﷺ «إن من أمن الناس علي في صحبته وماله أبا بكرؓ، ولو كنت متخذاً خليلاً غير ربي لاتخذت أبا بكرؓ، ولكن أخوة الإسلام ومودته، لا يبقين في المسجد باب إلا سد إلا باب أبي بكرؓ»، وقالت السيدة عائشةؓ: قال لي رسول الله ﷺ في مرضه: «ادعي لي أبا بكرؓ أباك، وأخاك، حتى أكتب كتاباً، فإني أخاف أن يتمنى متمن ويقول قائل: أنا أولى، ويأبى الله والمؤمنون إلا أبا بكرؓ» ولما ثقُل على النبي محمد ﷺ المرض، أمر أبا بكرؓ أن يصلي بالناس، قالت السيدة عائشةؓ: لما مرض النبي ﷺ مرضه الذي مات فيه فحضرت الصلاة فأذن بلال، فقال: «مروا أبا بكرؓ فليصل بالناس»، فقيل له: «إن أبا بكرؓ رجل أسيف (أي رقيق القلب)، إذا قام مقامك لم يستطع أن يصلي بالناس»، وأعاد فأعادوا له فأعاد الثالثة، فقال: «إنكن صواحب يوسف، مروا أبا بكرؓ فليصل بالناس»، فخرج أبو بكرؓ، فوجد النبيُ ﷺ في نفسه خفة، فخرج يهادى بين رَجُلين كأني أنظر إلى رجليه تخطان من الوجع، فأراد أبو بكرؓ أن يتأخر، فأومأ إليه النبي ﷺ أن مكانك، ثم أتي به حتى جلس إلى جنبه، ولما كان يوم الاثنين الذي توفي فيه، بعد ثلاثة عشر يوماً على مرضه، خرج إلى الناس وهم يصلون الصبح ففرحوا به، ثم رجع فاضطجع في حجر عائشة بنت أبي بكرؓ، فتُوفي وهو يقول «بل الرفيق الأعلى من الجنة»، وكان ذلك ضحى يوم الاثنين ربيع الأول سنة 11 هـ، الموافق 8 يونيو سنة 632م وقد تم له ثلاث وستون سنة.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عمـر ابـن الخطـاب رضـي الله عنـه فرمـايي: تـر دغـه وخـت پـورې زمـا دمـاغو کـار نـه کولـو کلـه چـې ابـوبکر رضـي الله عنـه دغـه پورتـه ايـات تـلاوت کـړ، مـا داسـې ګڼلـه چـې دغـه آيـات اوس نـازل شـو، ايلـه مـي اوس دماغو کار ور باندې وکړ، الله جل جلاله مونږ ته له وړاندې خبر را کړی ؤ.

د رسـول الله ﷺ د وفـات خبـر سـره سـم ۱۲ ربيـع الاول ۱۱ هجـري ق بانـدې انصـار سـقيفه بنـي سـاعده ځـای کـې سـره را غونـډ شـول هغـوئ فکـر کولـو، چـې مهـاجرين خـو لـږ دي نـو خليفـه بايـد د دوئ څخـه وټاکـل شـي، بحث يې وکړ، بيا يې د خزرج د قوم مشر سعد بن عباده ته اشاره وکړه چې ته بايد خليفه شې.

دغـه وخـت کـې مهـاجرين ټـول مسـجد نبـوی ﷺ کـې د خلافـت د موضـوع لـه پـاره را ټـول شـوي وه هغـوئ فيصـله وکـړه چـې مـونږ بايـد انصـار ورونـه اعتمـاد کـې واخلـو او هلتـه ورشـو نـو پـه همـدې نيـت راووتـل، د عمـر ابـن الخطـاب رضـي الله عنـه څخـه روايـت دی: چـې مـا وويـل راځـئ چـې انصـارو تـه ورشـو نـو لاره کـې يـو صـحابي مخـې تـه راغـی هغـه وويـل: مهـاجرو ورونـو چيـرې روان ياسـت؟ مـونږ ورتـه وويـل: انصـارو تـه ورځـو ! هغـه وويـل: مـه ورځـئ او خپـل کـار خـلاص کـړئ خليفـه وټـاکئ هغـوئ سـره را غونـډ دي خپـل مشـر ټـاکي تاسـو بيـړه وکـړئ؛ نـو مـا ورتـه وويـل: قسـم دی چـې خامخـا بـه ورځـو بيـا مـې يـو څـو نرمـې او خـوږې خبرې ځان سره جوړې کړلې چې په دغه خبرو به انصار راضي کړم.

کلـه چـې انصـارو تـه ور ورسـيدلو نـو يـو تـن کـټ کـې پـروت ؤ سـخت مـريض ؤ مـونږ پوښـتنه وکـړه چـې دا څـوک دی؟ هغـوئ وويـل: دا سـعد بـن عبـاده رضـي الله عنـه دی بيـا مـونږ کښيناسـتلو د انصـارو يـو نفـر خبـرې کـولې هغـه وويـل: مـونږ د خلافـت زيـات مسـتحق يـؤ کـه مهـاجرين ورونـه مـونږ تـرې محرومـوي نـو ظلـم بـه وي مـونږ ډيـر يـؤ، عمـر رضـي الله عنـه فرمـايي: مـا غوښـتل پورتـه شـم خـو ابـوبکر رضـي الله عنـه راتـه اشاره وکړه چې کښېنه.

بيـا ابـوبکر رضـي الله عنـه پورتـه شـو هغـه خبـرې شـروع کـړې د ابـوبکر رضـي الله عنـه خبـرې ټـولې زمـا د زړه خبـرې وې او نـورې زيـاتې هـم خـوږې او نرمـې او پـه حقيقـت بنـاء وې، نـو بيـا ابـوبکر رضـي الله عنـه وفرمايـل: چـې لـه عمـر رضـي الله عنـه او ابوعبيـده ابـن الجـراح ورکسـان نـه ويـنم بيـا يـې زمـونږ دواړو لاسـونه ونيـول او مـا غوښـتل کـه چـا غيرلـه ابـوبکر رضـي الله عنـه بـل څـوک خـوښ کـړ، سـر بـه تـرې غـوڅ کـړم دغـه وخـت کـې اوازونـه اوچـت شـول انصـارو وويـل: يـو تـن لـه انصـارو او يـو تـن لـه مهـاجرينو بايـد وټاکـل شي.

نـو عمـر رضـي الله عنـه فرمـايي: مـا د ابـوبکر رضـي الله عنـه لاس ونيولـو، چـې زمـا بيعـت لـه تـا سـره دی بـل څـوک نـه مـنم بيـا نـورو مهـاجرينو هـم ور سـره بيعـت وکـړ؛ تـر هغـه چـې انصـارو هـم بيعـت تـه زړه ښـه کـړ، بـل روايـت کـې ذکـر شـوي دي چـې عمـر ابـن الخطـاب رضـي الله عنـه انصـارو تـه وويـل: ورونـو ايـا رسـول الله ﷺ د لمـونځ د امامـت لـه پـاره ابـوبکر رضـي الله عنـه غـوره کـړی نـه ؤ؟ ايـا تاسـو کـې د امامـت لـه پـاره څـوک لـه ابـوبکر رضـي الله عنـه ور شـخص ؤ؟ اوس څنګـه لـه ابـوبکر رضـي الله عنـه سـرغړونه کـوئ؟ نـو هغـوئ ټولـو وويـل: نعوذبـالله لـه ابـوبکر رضـي الله عنـه غـوره شـخص نـه لـرو بيـا ټولـو بيعـت وکـړ اول مهـاجرينو بيـا انصارو[13].

---

[13] فلما توفي قام عمر بن الخطاب، فقال «والله ما مات رسول الله ﷺ وليبعثنه الله فليقطعنّ أيدي رجال وأرجلهم»، وجاء أبو بكر ؓ مسرعاً فكشف عن وجهه وقبّله، وقال «بأبي أنت وأمّي، طبتَ حياً وميتاً»، ثم خرج وخطب بالنّاس قائلاً: فقال أبو بكر الصديق ؓ ألا من كان يعبد محمداً ﷺ، فإنّ محمداً قد مات، ومن كان يعبد الله فإن الله حيّ لا يموت، وقرأ آية، وَمَا مُحَمَّدٌ إِلاَّ رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِن قَبْلِهِ الرُّسُلُ أَفَإِن مَّاتَ أَوْ قُتِلَ انقَلَبْتُمْ عَلَى أَعْقَابِكُمْ وَمَن يَنقَلِبْ عَلَىَ عَقِبَيْهِ فَلَن يَضُرَّ اللّهَ شَيْئًا وَسَيَجْزِي اللّهُ الشَّاكِرِينَ. لما علم الصحابة بوفاة الرسول

د أبوبکر صدیق رضي الله عنه د سیرت مبارک (۱۴) برخه.

☚ یو روایت داسې دی: چې ابوبکر رضي الله عنه د بیعت څخه وروسته ممبر ته وخت ټول هغه فضایل یې بیان کړل چې د انصارو په باره کې رسول الله ﷺ ویلي وه یا یې ذکر کړي وو، بیا ابوبکر رضي الله عنه وفرمایل: چې تاسو خو موجود واست چې رسول الله ﷺ وفرمایل: که چیرې ټول خلک یوې وادئ یا درې ته ننوځي او فقط انصار بلې ته ننوځي نو زه به د خلکو زیاتوالې ته ونه ګورم او د انصارو سره به ولاړ شم او انصار به خوښ کړم.

بیا ابوبکر رضي الله عنه وفرمایل: یا سعد بن عباده رضي الله عنه ته خو ناست وې چې رسول الله ﷺ وفرمایل: چې قریش د دین له پاره امیران دي او نور خلک یې معاونین دي او نیک خلک یې نیکانو پسې ځي او بد خلک یا فاجران یې بد عملو پسې روان دي؟

نو سعد بن عباده رضي الله عنه وفرمایل: تا رښتیا وویل تاسو امیران یاست او مونږ مو وزیران یو هیڅ مخالفت به ونه کړو.

بیا ابوبکر رضي الله عنه یو ښایسته خطبه وویله او د خلافت څخه یې عذر وکړ، چې ما مه خلیفه کوئ، قسم په الله جل جلاله چې یوه شپه یا ورځ مې هم دا فکر نه دی کړی چې زه خلیفه دې شم خو تاسو دغه لوی درونډ بار را باندې واچولو او نه مې کله د الله جل جلاله څخه پټ یا ښکاره سوال کړی دی چې ما ته خلافت یا مشري را کړه، ما خو تاسو ته وړ دوه کسان وښودل چې باید یو له دوئ څخه خلیفه کړئ (یو عمر ابن الخطاب رضي الله عنه او بل ابوعبیده ابن الجراح رضي الله عنهم) دوئ کې یو امیر وای او زه به یې وزیر وای.

بیا یې وفرمایل: اوس هم درته وایم یو تن مشر کړئ زه به د عام شخص په حیث ور سره همکاري کوم، بیا یو نفر پورته شو هغه وویل: ته د رسول الله ﷺ سره غار ثور کې دوهم نفر وې چې قرآن کې ذکر شوی دی مونږ در باندې راضي یو، هیڅوک مخالفت نه کوي،

یو ځل بیا ابوبکر رضي الله عنه وفرمایل: أي خلکو که چیرې چا له ویرې یا شرم بیعت را سره کړی وي پورته شئ زه به له خلافت استعفاء وکړم؟

بیا علي رضي الله عنه پورته شو توره یې له تیکې را ویستله وړاندې روان شو تر هغه چې ممبر ته ورسید یوه پښه یې ممبر باندې کیښودله بله پښه لاندې وه توره یې وځلوله بیا یې وویل: قسم په الله جل جلاله چې نه دې څوک استعفاء ومني او نه به ته استعفاء وکړې ځکه تاسو رسول الله ﷺ په خپل

محمد ﷺ، اجتمع الأنصار في سقيفة بني ساعدة في اليوم نفسه، وهو يوم الاثنين ۱۲ ربيع الأول سنة 11هـ، وتداولوا الأمر بينهم في اختيار من يلي الخلافة من بعده، والتف الأنصار حول زعيم الخزرج سعد بن عبادة ؓ، ولما بلغ خبرُ اجتماع الأنصار في سقيفة بني ساعدة إلى المهاجرين، وهم مجتمعون مع أبي بكر ؓ لترشيح من يتولى الخلافة، قال المهاجرون لبعضهم: انطلقوا بنا إلى إخواننا من الأنصار، فإن لهم في هذا الحق نصيباً، قال عمر بن الخطاب ؓ: فانطلقنا نريدهم، فلما دنونا منهم لقينا منهم رجلين صالحين، فذكر ما تمالأ عليه القوم، فقالا: «أين تريدون يا معشر المهاجرين؟» قلنا: «نريد إخواننا هؤلاء من الأنصار»، فقالا: «لا عليكم أن لا تقربوهم، اقضوا أمركم»، فقلت: «والله لنأتينهم»، فانطلقنا حتى أتيناهم في سقيفة بني ساعدة، فإذا رجل مزمل بين ظهرانيهم، فقلت: «من هذا؟»، فقالوا: «هذا سعد بن عبادة ؓ»، فقلت: «ما له؟»، قالوا: «يوعك»، فلما جلسنا قليلاً تشهد خطيبهم فأثنى على الله بما هو أهله، ثم قال: «أما بعد، فنحن أنصار الله وكتيبة الإسلام، وأنتم معشرَ المهاجرين رهط، وقد دفت دافة من قومكم (أي عدد قليل)، فإذاً هم يريدون أن يختزلونا من أصلنا وأن يحضنونا من الأمر (أي يخرجونا من أمر الخلافة)»، فلما سكت أردت أن أتكلم، وكنت قد زورت مقالة أعجبتني أريد أن أقدمها بين يدي أبي بكر ؓ، وكنت أداري منه بعض الحد، فلما أردت أن أتكلم قال أبو بكر ؓ: «على رسلك»، فكرهت أن أغضبه، فتكلم أبو بكر ؓ، فكان هو أحلم مني وأوقر، والله ما ترک من كلمة أعجبتني في تزويري إلا قال في بديهته مثلها أو أفضل منها حتى سكت، فقال: «ما ذكرتم فيكم من خير فأنتم له أهل، ولن يُعرف هذا الأمر إلا لهذا الحي من قريش، هم أوسط العرب نسباً وداراً، وقد رضيت لكم هذين الرجلين فبايعوا أيهما شئتم»، فأخذ بيدي وبيد أبي عبيدة بن الجراح ؓ وهو جالس بيننا، فلم أكره مما قال غيرها، والله أن أقدّم فتُضرب عنقي لا يقربني ذلک من إثم أحب إلي من أن أتأمر على قوم فيهم أبو بكر ؓ، اللهم إلا أن تسول إلي نفسي عند الموت شيئاً لا أجده الآن، فقال قائل من الأنصار: «أنا جذيلها المحكک، وعذيقها المرجب، منا أمير ومنكم أمير يا معشر قريش»، فكثر اللغط، وارتفعت الأصوات، حتى فرقت من الاختلاف فقلت (لأبي بكر ؓ): «ابسط يدک»، فبايعته وبايعه المهاجرون، ثم بايعته الأنصار. وفي رواية أخرى قال عمر: «يا معشر الأنصار، ألستم تعلمون أن رسول الله ﷺ قد أمر أبا بكر ؓ أن يؤم الناس، فأيكم تطيب نفسه أن يتقدم أبا بكر رضيَ الله عنه؟» فقالت الأنصار: «نعوذ بالله أن نتقدم أبا بكر ؓ»

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند د لمونځ له پاره وړاندې کړي یاست چې د اسلام دوهم رکن دی نو څوک به وي چې تاسو نورو کارونو کې وروسته کړي؟ نو هم هغه ؤ چې بې له کوم اختلاف په یو اتفاق خلیفه وټاکل شو[14].

◊◊◊◊◊

د أبوبکر صدیق رضي الله عنه د سیرت مبارک (۱۵) برخه.

د ارتداد مهمه برخه

11 هجري شمسي او ۱۲ هجري شمسي، او مرتدینو سره د ابوبکر رضي الله عنه سخت مقاومت.

کله چې ابوبکر رضي الله عنه خلیفه شو مدینه منوره، مکه مکرمه او طایف په امن کې پاتې شول نورو اکثرو قبایلو کې مرتدین پیدا شول لکه اسود العنسي، مسیلمة الکذاب ،طلیحه بن خویلد الاسدي، شجاع بنت الحارث التمیمیه، ذوالتاج بن مالک الازدي.

بعضو فقط لمونځ منلی وو، د زکاة څخه یې انکار کولو زکاة یې تاوان ګڼلی وو او زیاتو خلکو د نبوت دروا غجنه دعوه وکړه چې مقابل کې یې ابوبکر رضي الله عنه تکړه صحابه کرام رضي الله عنهم (لکه عمر ابن الخطاب رضي الله عنه، علي بن ابي طالب رضي الله عنه، خالد ابن الولید رضي الله عنه، عکرمة بن ابي جهل، عمرو بن العاص رضي الله عنه، شرحبیل بن الحسنه رضي الله عنه، المهاجربن ابي امیه رضي الله عنه ، خالد بن سعیدبن ابي العاص رضي الله عنه، عرفجه بن هرثمه رضي الله عنه، حذیفه بن محصن الغلفاني رضي الله عنه، طریف بن حاجز رضي الله عنه، سوید بن مقرن رضي الله عنه، العلاء بن الخضرمي رضي الله عنه) د مجاهدینو عمومي سرلښکر وټاکل شول او بیل بیل یې مختلفو سیمو ته ولیږل شول، اکثره مرتدینو په الله جل جلاله عقیده لرله بیرته د بتانو عبادت ته قانع نه وه، خو د اسلام بعضي احکام یې نه منل، یو تر بل یې ضد او عناد شروع پخوانۍ دښمنیانې یې تازه کړې، نو خالد ابن الولید رضي الله عنه او نورو صحابه کرامو د مرتدینو سره په میړانه جهاد وکړ، تر هغې چې زیاتو بیرته اسلام ومنلو او بعضي ووژل شول او عربي جزیره د مرتدینو او مشرکینو پاکه شوه، بیا د ابوبکر رضي الله عنه سوچ د عراق ، شام، فارس، او بیزنطینو طرف ته شو او هغه طرف ته یې مجاهدین لیږل شروع کړل، خو دغه جنګونو کې زیات د قرآن کریم

---

[14] فلما توفي قام عمر بن الخطاب، فقال «والله ما مات رسول الله ﷺ وليبعثنه الله فليقطعنّ أيدي رجال وأرجلهم»، وجاء أبو بكرؓ مسرعاً فكشف عن وجهه وقبّله، وقال «بأبي أنت وأمّي، طبتَ حياً وميتاً»، ثم خرج وخطب بالنّاس قائلاً: فقال أبو بكر الصديقؓ ألا من كان يعبد محمداً ﷺ، فإنّ محمدًا قد مات، ومن كان يعبد الله فإن الله حيّ لا يموت، وقرأ آية، وَمَا مُحَمَّدٌ إِلاَّ رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِن قَبْلِهِ الرُّسُلُ أَفَإِن مَّاتَ أَوْ قُتِلَ انقَلَبْتُمْ عَلَى أَعْقَابِكُمْ وَمَن يَنقَلِبْ عَلَىَ عَقِبَيْهِ فَلَن يَضُرَّ اللّهَ شَيْئًا وَسَيَجْزِي اللّهُ الشَّاكِرِينَ :. لما علم الصحابة بوفاة الرسول محمد ﷺ، اجتمع الأنصار في سقيفة بني ساعدة في اليوم نفسه، وهو يوم الاثنين ١٢ ربيع الأول سنة 11هـ، وتداولوا الأمر بينهم في اختيار من يلي الخلافة من بعده، والتف الأنصار حول زعيم الخزرج سعد بن عبادةؓ، ولما بلغ خبرُ اجتماع الأنصار في سقيفة بني ساعدة إلى المهاجرين، وهم مجتمعون مع أبي بكرؓ لترشيح من يتولى الخلافة، قال المهاجرون لبعضهم: انطلقوا بنا إلى إخواننا من الأنصار، فإن لهم في هذا الحق نصيباً. قال عمر بن الخطابؓ: فانطلقنا نريدهم، فلما دنونا منهم لقينا منهم رجلين صالحين، فذكر ما تمالأ عليه القوم، فقالا: «أين تريدون يا معشر المهاجرين؟» قلنا: «نريد إخواننا هؤلاء من الأنصار»، فقالا: «لا عليكم أن لا تقربوهم، اقضوا أمركم»، فقلت: «والله لنأتينهم»، فانطلقنا حتى أتيناهم في سقيفة بني ساعدة، فإذا رجل مزمل بين ظهرانيهم، فقلت: «من هذا؟»، فقالوا: «هذا سعد بن عبادةؓ»، فقلت: «ما له؟»، قالوا: «يوعک»، فلما جلسنا قليلاً تشهد خطيبهم فأثنى على الله بما هو أهله، ثم قال: «أما بعد، فنحن أنصار الله وكتيبة الإسلام، وأنتم معشرَ المهاجرين رهط، وقد دفت دافة من قومكم (أي عدد قليل)، فإذاً هم يريدون أن يختزلونا من أصلنا وأن يحضنونا من الأمر (أي يخرجونا من أمر الخلافة)»، فلما سكت أردت أن أتكلم، وكنت قد زورت مقالة أعجبتني أريد أن أقدمها بين يدي أبي بكرؓ، وكنت أداري منه بعض الحد، فلما أردت أن أتكلم قال أبو بكرؓ: «على رسلک»، فكرهت أن أغضبه، فتكلم أبو بكرؓ، فكان هو أحلم مني وأوقر، والله ما ترک من كلمة أعجبتني في تزويري إلا قال في بديهته مثلها أو أفضل منها حتى سكت، فقال: «ما ذكرتم فيكم من خير فأنتم له أهل، ولن يُعرف هذا الأمر إلا لهذا الحي من قريش، هم أوسط العرب نسباً وداراً، وقد رضيت لكم هذين الرجلين فبايعوا أيهما شئتم»، فأخذ بيدي ويد أبي عبيدة بن الجراحؓ وهو جالس بيننا، فلم أكره مما قال غيرها، والله أن أقدّم فتُضرب عنقي لا يقربني ذلک من إثم أحب إلي من أن أتأمر على قوم فيهم أبو بكرؓ، اللهم إلا أن تسول إلي نفسي عند الموت شيئاً لا أجده الآن. فقال قائل من الأنصار: «أنا جذيلها المحكک، وعذيقها المرجب، منا أمير ومنكم أمير يا معشر قريش»، فكثر اللغط، وارتفعت الأصوات، حتى فرقت من الاختلاف فقلت (لأبي بكرؓ): «ابسط يدک»، فبايعته وبايعه المهاجرون، ثم بايعته الأنصار. وفي رواية أخرى قال عمر: «يا معشر الأنصار، ألستم تعلمون أن رسول الله ﷺ قد أمر أبا بكرؓ أن يؤم الناس، فأيكم تطيب نفسه أن يتقدم أبا بكر رضيَ الله عنه؟» فقالت الأنصار: «نعوذ بالله أن نتقدم أبا بكرؓ»

(c) ketabton.com: The Digital Library

حافظان شهیدان شول، نو ځکه عمر ابن الخطاب رضي الله عنه، ابوبکر رضي الله عنه ته وویل: مونږ باید قرآن کریم را جمع کړو او ترتیب یې کړو کنه نو دغسې به صحابه کرام شهیدان کیږي او بیا به د قرآن کریم په ترتیب کې زیات مشکل شي.

☚ ابوبکر رضي الله عنه فرمایي: ماته عمر رضي الله عنه دغه خبرې کولې او ما ورته ویل: چې کوم کار رسول الله ﷺ نه دی کړی زه یې څنګه وکړم؟ خو عمر رضي الله عنه ټینګار کولو تر هغه چې الله جل جلاله زما سینه فراخه کړه او زید بن حارثة رضي الله عنه ته مې وظیفه ورکړه او هغه دا کار شروع کړ.

زید بن حارثة رضي الله عنه به حافظان را غونډول د هغوئ تلاوت به یې اوریدلو بیا به یې لیکلو تر هغه چې ولیکل شو، بیا د عمر رضي الله عنه په وخت کې نور هم ترتیب شو او دغه د خیر کار سرته ورسید••.

◊◊◊◊◊

د ابوبکر صدیق رضي الله عنه د سیرت مبارک (۱۶) برخه

حروب الردۀ یا د مرتدینو په ضد جهاد.

د (مسیلمة الکذاب لعنة الله علیه) د نبوت دعوه او په یمامه علاقه کې د هغه وژل.

د ارتداد موضوع.

کله چې رسول الله ﷺ وفات شو نو یو د منافقانو، مرتدینو او کافرانو شورشونه شروع شول.

بعضي خلک چې مسلمانان شوي وه، خو لا یې ایمانونه مضبوط شوي نه وه د وفات د خبر په اوریدلو بیرته له اسلامه وګرځیدل بعضو له اسلامه انکار نه کاوه خو زکات یې نه منلو نو تر ټولو اول ابوبکر رضي الله عنه اعلان وکړ، چې د مرتدینو وژل زما اولني فرض دی او دوه وارې یې د بني عبس بني مرة ذبیان او نورو په ضد جنګونه وکړل خو، شورشونه دومره زیات وه چې ښځو هم د نبوت دعوې وکړې او نارینه ؤ هم،

منافقینو هر ځای لکه اوسني نشراتي شبکو ښه په زور تبلیغات کول اخیر کې ټولو صحابه کرامو له ابوبکر رضي الله عنه وغوښتل چې ته به نور له مدینې نه بهر نه ځې ځکه چې مدینه منوره د اسلام مرکز دی که دا زمونږ له لاسه ووتله نو اسلام ته به سخته ضربه ورسیږي، اخیر ابوبکر رضي الله عنه

•• وهذا يعني أنّ الرِّدّة لا يعدو كونها مُجرّد حركةٍ سياسيّةٍ تعتمدُ على العصبيّات القبليّة، ممّا يُمثلُ عودةً إلى نظام القبيلة وإلى استرجاع مُلكٍ أو سُلطانٍ فقده البعض، وقد اتخذت هذه الحركة قناعًا زائفًا من الدين لتستقل عن سُلطة المدينة المُنوّرة، فكان لا بُدّ من الصِّدام المُسلح العنيف بينها وبين الإسلام، وعلى هذا الأساس كانت حُرُوبُ الرِّدّة دعوةً صريحةً للجهاد في سبيل الله، وقد حمل أبو بكر لواء الجهاد ضدّ القبائل الانفصاليّة ومُدعي النُبوّة، فجهّز الألوية العسكريّة وسلّم قيادتها إلى عددٍ من القادة المُسلمين أمثال خالد بن الوليد وعمرو بن العاص وعكرمة بن أبي جهل، وسيّرهم إلى معاقل تلك القبائل حيثُ قاتلوهم بضراوةٍ شديدةٍ وقضوا على حركاتهم، فعاد أغلب زُعمائهم ومشايخهم إلى الدُخول في الإسلام، وقُتل بعضهم الآخر في أرض المعركة. وبانتهاء حُرُوبِ الرِّدّة، توحّدت كامل شبه الجزيرة العربيّة تحت راية الإسلام، وأصبح بإمكان المُسلمين أن يُركزوا على التوسُّع خارجًا في الشّام والعراق على حساب الروم البيزنطيين والفُرس الساسانيين. كذلک، كان من نتيجة هذه الحُرُوب أن أمر أبي بكرٍ الصدّيق بجمع القُرآن لِأوّل مرّة وفق عامّة الروايات عند أهل السُنّة والجماعة، وذلک بعد أن استشار عُمر بن الخطّاب، وأن الذي قام بهذا الجمع زيد بن ثابت، أمّا سبب قرار جمع القُرآن بين دفّتي كتاب فكان كثرة من قُتل من الصحابة من حفظة القُرآن في المعارک التي دارت مع القبائل المُرتدّة. وفي هذا المجال وهكذا، أخذ زيد يتتبع القُرآن من العسب واللخاف وصدور الرجال فجمع القرآن كله في مُصحف، فكانت هذه الصُحف عند أبي بكرٍ الصديق حتى تُوفي ثم عند عُمر حتّى مات ثم عند حفصة بنت عمر. حُرُوْبُ الرِّدّةِ هي سلسلةٌ من الحملات العسكريّة التي شنّها المُسلمون على القبائل العربيّة التي ارتدّت عن الإسلام بعد وفاة الرسول مُحمّد، خِلال الفترة المُمتدّة بين سنتيّ 11هـ و ١٢هـ، المُوافقة لسنتيّ ٦٣٢م و633م.[1] وقد ارتدّ العرب في كُلِّ قبيلةٍ، باستثناء أهالي مكّة والمدينة المُنوّرة والطائف والقبائل التي جاورتها، وقد وُصفت هذه الحركات من الناحية السياسيّة بأنّها حركاتٌ انفصاليّة عن دولة المدينة المُنوّرة التي أسّسها الرسول مُحمّد وعن قُريش التي تسلّمت زعامة هذه الدولة بِمُبايعة أبي بكرٍ الصدّيق بِخلافة المُسلمين. وهي عودةٌ حقيقيّةٌ إلى النظام القبلي الذي كان سائدًا في الجاهليّة، وقد اتسمت من ناحية بالاكتفاء من الإسلام بالصلاة، والتخلّص من الزكاة التي اعتبرتها هذه القبائل إتاوة يجب إلغاؤها. في حين اتسمت من ناحيةٍ ثانية بالارتداد كُليًّا عن الإسلام كنظامٍ سياسيّ، وليس إلى الوثنيّة التي ولّت إلى غير رجعة، والالتفاف حول عددٍ من مُدعي النُبوّة بدافعٍ من العصبيّة القبليّة ومُنافسة قُريش حول زعامة العرب. فتوح الشام جلدٌ څلورم باب حروب الرده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ور سره ومنله خو ابوبکر رضي الله عنه سره دا تشویش ؤ چې د دنیا ټولو کفارو او منافقینو ځپل به څوک وکړي؟ د اسلام لوی دښمن چې پوره طاقت او قوت لري او د نبوت دعوه یې کړې مسیلمة الکذاب به څوک وځپي، نو اخیر یې خالد بن ولید رضي الله عنه را وغوښت او ورته یې وویل: تا ته خو معلومه ده چې تاسو ټول زما په بهر ته تللو راضي نه یاست نو زه غواړم چې تا د دغې مرتدینو او د دروا غو د نبوت دعوه کوونکو د ځپلو له پاره امیر وټاکم!

نو خالد بن ولید رضي الله عنه ورته وویل: زه حاضر یم تر څو چې مې بدن کې ساه وي زه د دین له پاره قربانۍ ته تیار یم، نو بیا ابوبکر رضي الله عنه ټول صحابه کرام را وغوښتل او اعلان یې ورته وکړ چې زه خالد بن ولید رضي الله عنه په تاسو امیر ټاکل غواړم ستاسو خوښه ده او که نه؟ نو ټولو وویل: مونږ ور باندې خوښ یو بیا ابوبکر رضي الله عنه خالد بن ولید رضي الله عنه ځان له کړ او ورته یې وویل: زه تا ته د تقوی وصیت کوم او ته مې په هغو جلیل القدره صحابه کرامو امیر کړلې چې ستا نه یې فضلیت زیات دې لکه (عمر رضي الله عنه، عثمان رضي الله عنه او علي رضي الله عنه) او نور اهل بدر او احد او بیعت الرضوان والا.

نو ته د هغوئ مشورې آوره او دا چې ته به اول مرتدینو ته د اسلام دعوت ورکوې که اسلام ته راوګرځیدل نو نه به یې ژنې او که په ارتداد قایم پاتې شول نو ټول ووژنه:

ښځو، ماشومانو او ضعیفانو سره نرمي کوه د دوئ مالونو ته نقصان مه رسوه،
او بیا خالد بن ولید رضي الله عنه مجاهدین تیار کړل او ورته یې وویل: د الله ﷻ په کومک راځئ راسره.

نو خالد بن ولید رضي الله عنه هر قوم او قبیله کلي او کور له مخې را ونیول چې هر ځای به یې مرتد لیدو، نو که اسلام ته به بیرته نه راګرځیدل نو وژلو به یې تر هغه چې (یمامه) ځای ته ورسیدل، دغه قومونه کلي او ښارونه زیات د [مسیلمة الکذاب] په نبوت قانع شوي وه او [مسیلمة الکذاب] د مسلمانانو په ضد داسې لښکر تیار کړی ؤ چې هیڅ شمار یې نه شي کیدلای نو [خالد بن ولید رضي الله عنه] خپل مجاهدین د یوې غونډې په سر دیره کړل او له هغې غونډې چې ډیر لوړ ځای کې وه د ښار ټولې برخې تري ښکاره کیدلې، نو کله چې خالد بن ولید رضي الله عنه له هغه ځایه وکتل نو یو داسې لښکر ترې را ووت، چې هیڅ په خلاصیدو نه ؤ څومره چې سترګو نظر کاوه نو بس لښکر لښکر به په نظر راتللو، نو خالد بن ولید رضي الله عنه ته د خپل لښکر او مجاهدینو کمزورتیا معلومه شوه ځکه چې ډیر نوي مسلمانان شوي ځوانان هم پکې وو، چې شاید ټینګ شوي نه وای، نو خالد بن ولید رضي الله عنه اواز وکړ، چې یا انصارو ماته راشئ بیا یې اواز وکړ ای: مهاجرینو ماته راشئ نو ټول ورته راغلل نو خالد بن ولید رضي الله عنه ورته وویل: د مسیلمة الکذاب لښکر ډیر زیات دی مونږ ور سره مقابله نه شو کولای ځکه چې په لکونو دي خو زه یو کار کوم تاسو به را سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

کومک کوئ زه مسیلمة الکذاب ته د اسلام دعوت ورکوم که هغه مسلمان شو خو ښه ده او که انکار يې وکړ بیا ورته د مقابلې دعوت ورکوم که زه الله ﷻ ور باندې کامیاب کړم نو تاسو بیا د دوئ په لښکر یرغل وکړئ نو د الله ﷻ په فضل به شکست وخوري.

نو کله چې دواړه لښکرې سره مخامخ شوې نو خالد بن ولید رضي الله عنه مسیلمة الکذاب ته اواز وکړ، چې مسلمان شه او ملګرو ته دې هم ووایه چې مسلمانان شي ته نه نبي يې او نه رسول او ته په دې ښه پوهیږې چې دروا غجن يې نو له دې دروا غجنې دعوې لاس په سر شه، هغه انکار وکړ او ویې ویل: زه نبي یم بیا خالد بن ولید رضي الله عنه د مسیلمة الکذاب لښکر ته دعوت ورکړ هغوئ هم انکار وکړ، نو خالد بن ولید رضي الله عنه مسیلمة الکذاب ته وویل: نو راځه اول ما او تا زور و ازمایو نو مسیلمة الکذاب په ډیر مغرورانه انداز ورته وویل: راشه چې مور در باندې بوره او ښځه دې کونډه کړم او بچي در باندې وژړوم.

نو خالد بن ولید رضي الله عنه آس ور وځغلولو دواړو یوه ورځ پوره مقابله وکړه اخیر د الله ﷻ توري ته برابر شو خالد بن ولید رضي الله عنه سخت ووهلو، خو د (وحشيؓ) زړه طاقت ونه کړ هغه هم ورغی او اخیر کې يې ووژلو او دې سخته معرکه کې نورو مجاهدینو د مرتدینو په لښکر یرغل وکړ داسې به مېږه کیدل لکه تاروګان چې لاس دې نه وي ور وړي او له حرکته وغورځیږي تر هغې چې د مجاهدینو آسونو د ډیرو مړو په وجه نه شو کولای چې مخې ته ولاړ شي او باقي مرتدین زیات ګرفتار او نور په تیښته کامیاب شول او مجاهدینو ته بې شماره غنیمتونه په لاس ورغلل.

نو د یمامه جنګ او د مسیلمة الکذاب په وژلو اکثره هغه نورې ښځې او نارینه چې د نبوت دعوه يې کړې وه ورک شول او الله ﷻ یو ځل بیا د اسلام بیرغ اوچت کړ•.

په رتلونکې نشریه کې د عمر فاروق رضي الله عنه سیرت له یاده مه باسئ.

◊◊◊◊◊

• البدایة والنهایة لحافظ ابن کثیر ج7 ص114:113.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library